

"MANGE SKAL KOMME I MIT NAVN OG SIGE:
'DET ER MIG!' OG: 'TIDEN ER NÆR.'
MEN GÅ IKKE EFTER DEM!"
(Lukas 21,8)

EN ANALYSE AF VASSULA RYDÉNS JESUS

Ingerlise Provstgaard
1995
Opdateret 2005

INDHOLD

HVEM ER VASSULA RYDÉN?	side 3
AUTOMATSKRIFT ELLER HIERARTISK SKRIFT?	side 6
HVEM FØRER HENDES HÅND?	side 8
UBIBELSKE UDSAGN OG LINIER.....	side 10
OKKULTE TRÆK.....	side 16
AT AFVISE VASSULA, ER AT AFVISE MIG, JESUS KRISTUS.....	side 23
EN NY HIMMEL OG EN NY JORD.....	side 29
HANS BERETNING OM KORSFÆSTELSEN.....	side 31
TO JESUS'ER.....	side 35
GÅ IKKE EFTER HAM.....	side 43

HVEM ER VASSULA RYDÉN?

Gennem avisomtale i efteråret 1993 hørte jeg første gang om Vassula Rydén's skrifter og virke.

Da omtalen var kortfattet, satte jeg mig for at uddybe kendskabet til sagen og anskaffede derfor to af hendes "True Life in God"-bøger, dækkende "notebooks 1-31 og 32-58", som går fra september 86 til marts 92.

Bøgerne er angiveligt dele af hendes daglige samtaler med Jesus, samtaler, der foregår ved, at Jesus fører hendes hånd, så hun nedskriver hans ord med hans skrift, der er meget forskellig fra hendes egen.

Facts om Vassulas liv.

I indledningen til bøgerne - og i den senere udkomne bog "Min Engel Daniel" - kan man læse om hendes liv. Hun blev født i 1942 af græske forældre, bosiddende i Ægypten, hvor hun voksede op.

Om hendes barndom får vi kun få ting at vide, men disse er til gengæld ikke uinteressante i sammenhæng med hendes senere åndelige oplevelser.

Hun har nemlig som barn haft meget levende drømme om både Satan, der jagtede hende i skikkelse af en stor, sort hund, og om Jesus, som ville drage hende til sig og gøre hende til sin brud. Som teenager oplevede hun jævnligt at se døde menneskers sjæle omkring sig.

I 1966 giftede hun sig med en svensk embedsmand, der arbejdede for FAO. Med ham fik hun to sønner. De blev efter en del år skilt, og i 1981 giftede hun sig med Per Rydén, hvis arbejde inden for internationalt diplomati gennem mange år førte familien rundt i forskellige egne af verden. Hun bor nu (2004) i Rom, hvor hendes mand arbejder for FN.

Hendes ydre liv har således været en diplomatfrues med alt, hvad det indebærer af sociale forpligtelser. Hun siges ydermere at være en talentfuld kunstmaler og en top-tennisspiller. I denne tilværelse var hun "indbegrebet af et jordnært, sekulariseret menneske, lykkelig, travl, ikke fjendtlig mod åndelige spørgsmål, men bare uden særlig interesse herfor", som en ven af hende udtrykker det.

Derfor bliver det også en total livsomvæltende begivenhed for hende, da hun i november 1985 er ved at skrive en indkøbsseddel og pludselig mærker og ser sin hånd på mystisk vis og med en fremmed håndskrift skrive: "Jeg er din skytsengel, og mit navn er Daniel."

Hun skræmmes egentlig ikke, bliver snarere dybt fascineret og begejstret ved denne helt uventede henvendelse fra det hinsides. Det er sikkert rigtigt, at hun har levet i mange år uden særlig interesse for åndelige spørgsmål, men med hendes barndoms drømmeoplevelser i erindring, tyder det i hvert fald på, at hun er et menneske, der - muligvis ubevidst - altid har haft åbne kanaler for "åndelige frekvenser".

Meget hurtigt - i løbet af få måneder - føres hun via samtaler med englén Daniel til et stærkt forandret liv, hvor hele hendes tilværelse bliver centreret om at følge de vejledninger og bud, som formidles til hende gennem den fremmede skrift.

Efter en tid overtager Jesus Daniels plads, og det er da også ham, der er den altdominerende skribent i de følgende mange år. Ind imellem kommunikerer hun dog også med "Jahve", "Maria" og "Helligånden".

Fra begyndelsen af 90'erne og op til i dag, år 2005, har Vassula udsendt 12 bøger med uddrag af disse samtaler. De er oversat til over 40 sprog, og hun rejser verden rundt for gennem foredrag og personlige kontakter at sprede de budskaber, hun til stadighed modtager. Budskaber, der på overfladen ligner mange andre åndelige budskaber om fred og enhed, men som har en understrøm af noget ganske andet. Det er denne understrøm, jeg i det foreliggende vil prøve at bringe frem i lyset.

Hvorfor netop hende?

Der forekommer i disse tider så mange åndelige fænomener inden for snart sagt alle kirkelige kredse, at man knapt når at registrere det ene, før det næste træder frem. At sætte dem alle under lup ville være en ganske uoverskuelig opgave, som nok de færreste - og heller ikke jeg - har tid og lyst til at tage op. Ofte fører det jo heller ikke til andet, end at man deler sig i for- og imodgrupper, hvorefter man er lige vidt i henseende til at bedømme sagen.

Når jeg blandt de mange fik øje på fænomenet Vassula Rydén og valgte at gå ind i et nærmere studium af det, så skyldes det, at jeg ud fra omtalen i avisen blev klar over, at hun modtager sine budskaber ved at skrive dem ned med en fremmed håndskrift. Det samme har jeg nemlig selv oplevet i begyndelsen af 60'erne.

En person "fra et eller andet sted i de højere sfærer" erobrede min hånd og kuglepen og indtog min tilværelse med brask og bram. Han kaldte sig Jesus af Nazaret, og udvalgt til som et lysets barn at bringe bud fra den guddommelige dimension til denne verdens åndeligt fattige, badede jeg mig gennem tre måneder i et vidunderligt, overnaturligt nærvær. Jeg var ganske overbevist om, at han var den, han sagde, han var.

Men gennem begivenheder, som jeg siden skrev en lille bog om, ("Med ført hånd" Lohse, 1988, nu udsolgt) endte det med en konfrontation, hvor han med den samme ulastelige håndskrift, som han hele tiden havde brugt, skrev: "Jeg er Djævelen, og jeg ejer din sjæl!" Det blev af Guds nåde til min befrielse, og af samme nåde kom jeg uden de helt store problemer tilbage til virkeligheden og et normalt liv.

Først flere år senere læste jeg om begrebet "automatskrift" - et kendt fænomen inden for det okkulte - og blev klar over, at det var det, jeg havde praktiseret.

De fleste vil sikkert forstå, at man efter en sådan erfaring er dybt skeptisk over for oplevelser af samme art. Og når personen fra det hinsides med den fremmede håndskrift oven i købet præsenterer sig som Jesus, gør det ikke betænkeligheden mindre.

I New Age-miljøer er der i disse år et populært fænomen, der hedder "kanalisering" - mennesker åbner sindet mod den overnaturlige dimension og lader sig diktere - enten ved en stemme i det indre, eller ved automatskrift - lange budskaber om fred og kærlighed og lys og paradys på jorden. Her har der også meldt sig adskillige Jesus'er.

I tiden, der er gået, siden Vassula begyndte sit virke, er der mange andre end jeg, der har peget på lighederne mellem hendes skriverier og denne okkulte kanaliseringsteknik via automatskrift.

AUTOMATSKRIFT ELLER HIERARTISK SKRIFT?

Jamen, Vassula skriver slet ikke automatskrift, siger hendes forsvarere så, hun skriver "hellig skrift" (sacred writing) eller "hierartisk skrift". Hvilket efter deres opfattelse er noget ganske andet. De støtter sig blandt andet til en fransk, katolsk New Age-ekspert og eksorcist, Christian Curty, som har skrevet en lang og videnskabelig udredning af forskellen på de to fænomener.

Han samler sin bevisførelse - og beviser mener han det er! - i nogle hovedpunkter, som jeg her refererer og kommenterer:

1)

Hun modtager ofte budskaberne hørligt i sit indre, når hun er ude og ikke lige kan skrive dem ned. Når hun kommer hjem og begynder at skrive, skifter skriften fra hendes egen til den fremmede. Det er ikke automatskrift, siger han, *fordi hun først har hørt budskabet i sit indre.*

Til det kan jeg kun sige, at også jeg hurtigt lærte at høre i det indre og dernæst skrive ned med fremmed skrift. Der er altså her ingen forskel på det, jeg oplevede og det, Vassula oplever.

2)

Mens hun skriver, *kan hun når som helst afbryde* for at tage telefonen eller lignende - hun kan gå til og fra og er helt "sig selv" hele tiden.

Men det kunne jeg også - jeg var helt bevidst om, hvad der skete omkring mig og gik til og fra efter eget valg. Man er ikke hverken i trance eller "fra sine sanser", når man skriver automatskrift, det er en bevidst, vågen kommunikation med et væsen uden for én selv. Der er altså heller ingen forskel her.

3)

Hun kan få en slags "indre åbenbaring", der ikke siges i ord. Når hun så sætter sig for at skrive ned, overtager Jesus med sin skrift hånden for, som Curty siger, *"at give åbenbaringen det guddommelige segl"*, hvorefter han konkluderer: "Derfor kan det under ingen omstændigheder være automatskrift."

Her er jeg et stort spørgsmålstegn og kan kun sige: hvorfor i alverden kan det dog ikke det?

4)

Somme tider skriver hun *med sin egen skrift efter diktat i det indre.* Det kalder Curty for hellig, guddommeligt inspireret skrift, som absolut ikke er automatskrift.

Til det må man sige, at når hun skriver med egen håndskrift, er det selvfølgelig ikke automatskrift, men hvem er det, hun hører

diktere? Jeg kunne gøre nøjagtig det samme, så der er heller ikke her nogen som helst forskel.

Curty beskriver og fremhæver desuden skriftens skønhed og den følelse af fred, den skaber hos læseren: "Sandelig, denne skrift er smuk - den kan kun være god!" (Stamme fra Gud).

Min fremmede håndskrift var også "smuk". Flot formede bogstaver, snorlige retning - og dog endte den altså med at skrive: "Jeg er Djævelen..."

Man kan undre sig dybt over, at en "åndelig ekspert" så ubekymret kan slå fast, at når noget er smukt og giver en følelse af fred, så kan det kun komme fra Gud.

Min konklusion om Christian Curty's beviser er, at han ikke påviser noget, der på nogen måde er anderledes end det, jeg selv har erfaret med automatskrift. Hans påstand er, at det er en helt anden slags skrift, og den påstand er han naturligvis i sin gode ret til at forsvare. Men som beviser er hans bedømmelse ren elvertåge.

Vassula er tilsyneladende også selv blevet konfronteret med, at hendes skrift kunne være automatskrift, og hun har gjort, hvad der for hende er naturligt at gøre, når hun modsiges: hun spørger Jesus! Hans svar er, at nej, det er ikke automatskrift. I forordet til en af bøgerne fortæller hun, hvordan han beviste det for hende. Han dikterede et budskab for hendes indre øre, som hun så skrev ned med sin egen skrift. Det sluttede med ordene: "This is for all those who think that your hand is moved by me without your hearing or understanding that it is I, the Lord, who inspires you. Now let us continue in the way I like it, My Vassula," (***"Dette er til ære for alle dem, der tror, at jeg fører din hånd uden at du hører eller forstår, at det er mig, Herren, der inspirerer dig. Og nu, lad os fortsætte på den måde, jeg kan lide det, min Vassula,"***) hvorefter hans skrift igen tog over.

Men set i dagens og logikkens klare lys er den forestilling jo ingenlunde et bevis for skriftens ophavsmands identitet - det er stadig den samme person, der bare på en anden måde siger: "Jamen, jeg er skam Jesus!" Det eneste, der bevises er, at Vassula både kan høre ham og skrive med hans skrift.

HVEM FØRER HENDES HÅND?

Når Vassula i dag af mange kristne, kaldes "en af de betydeligste nulevende profetskikkelser", så må man gå ud fra, at de har besluttet sig for at tro, at hendes budskaber er fra Gud. Hun er en "ægte" profet, i modsætning til en falsk. Hun er et talerør for Gud, en seer, som "guided word by word by Jesus" ("**ledet ord for ord af Jesus**") kalder os til at høre, "hvad Ånden siger i disse tider".

Som tegn på hendes ægthed fremfører man hendes tiltalende personlighed og gudhengivne liv. Hun er fri, munter og beskeden, og hun udstråler værdighed, styrke og ydmyghed. Jeg ser ingen grund til at betvivle sandheden i de udsagn.

Et andet tegn er de mange gode frugter, der ses i kølvandet af hendes virke. Mennesker bliver vækkede til en fornyet tro og til et styrket fromheds- og kirkeliv. Det er også en kendsgerning.

Jo, det er min overbevisning, at hun er ægte. Hun er ingen falsk profet, for en falsk profet profeterer bevidst for egen regning og til egen fordel. Det tror jeg ikke, hun gør.

Men i den megen omtale, i de mange undersøgelser og bedømmelsesforsøg synes i det store og hele at mangle den allervigtigste brik: bedømmelsen af ÅNDEN. Bedømmelsen af ham, der på overnaturlig vis siger til hende - og til os - at han er Jesus Kristus, ham fra Bibelen.

Han er en, der kommer og siger: "Det er mig!" og "Tiden er nær!" og det bør få enhver kristen til at søge dobbelt og bibelsk bekræftelse på sandheden i hans ord.

Vassulas væsen og fromme liv beviser ikke *hans* ægthed, for et menneske, som ikke vil sit eget, og som tror sig i en højere - og god - magts tjeneste, vil helt naturligt virke (være) sikker, fri og ydmyg og vil ikke have svært ved at give sig hen i denne tjeneste. *Hun* er ægte, ja. Men er *han*?

Resultater og gode frugter er heller ikke i sig selv et tilstrækkeligt bevis, for en ildsjæl, som oven i købet taler ud fra inspiration fra en overnaturlig kilde, vil altid være en magnet, der trækker mange til sig og efter sig.

Ser man alene på de ydre tegn, er det åbenbart, at meget både i budskaberne og i Vassulas hele tjeneste kan se ud til at være Guds stemme og Guds værk.

Men hvis man tror på, at der i den åndelige verden er to magter og ikke bare én - hvad jeg er fuldstændig klar over er et

kardinalproblem for mange i dag! - så skøjter de fleste alt for let hen over den del af bedømmelsen, der hedder:

Hvem er den person, som skriver gennem Vassulas hånd? Er han virkelig Bibelens Jesus?

Ud fra de to bøger fra 1991 har jeg søgt at finde svaret på det spørgsmål, og i 2005 har jeg i lyset af udviklingen af Vassulas virke ændret og tilføjet nogle ting. Gennem eksempler og kommentarer har jeg peget på udsagn, ord og tankegange, der i mine øjne ikke stemmer med hans påstand om at være Jesus Kristus. Det er jo ikke ved at finde alt det frem, der ligner det ægte, at man afslører en bedragerisk ånd, det er ved at sætte projektøren på det, der ikke ligner.

Det er klart, at det i et så enormt materiale har været svært at vælge ud, men jeg har bestræbt mig på at finde eksempler, der ikke bare er udtryk for en enkelt tanke i en enkelt situation, men for tanker og linier, der går som tråde gennem hele forløbet og gennem forholdet mellem Vassula og hendes overnaturlige vejleder. Intet af det er ment som et angreb på personen Vassula - det er alene sandheden om *ham*, jeg eftersøger.

UBIBELSKE UDSAGN OG LINIER.

Vassulas samtaler med den person, der præsenterer sig som Jesus, er karakteriseret ved en overdådig ordrighed. Ikke at Vassula selv siger så meget, men svarene fra ham er en glat og glitrende strøm af ord. Tonen er som oftest varm og indtrængende - specielt, når han taler direkte til hende om hendes tjeneste og om deres indbyrdes forhold. Men også når han taler om, hvor meget han elsker os alle sammen, og hvor meget han lider ved at se os gå vore egne veje i stedet for at holde os til dem, Gud bestemte for os.

Dog går der under denne varme, skinnende strøm som før nævnt en understrøm af noget helt andet. En hård og ubarmhjertig tone - ord og vendinger, der strider mod såvel Bibelens ord som dens ånd. De er som regel så godt indsvøbt i bløde formuleringer, at man knapt lægger mærke til dem, og det er da heller ikke sjældent at høre mennesker sige: "Jamen, står der virkelig det - jeg har da læst meget i bøgerne, men dét der har aldrig lagt mærke til!" når man peger på noget, der skurrer i ørerne.

Jeg har i dette kapitel søgt at fjerne omsvøbene fra nogle af disse ord og vendinger, så de kan træde klarere frem. Hver for sig synes eksemplerne måske ikke af så meget, men de er udtryk for linier, der i høj grad afviger fra klassisk teologi.

EKS. 1.

23. januar, 1987: "I can teach you to become worthy of Me..."

("Jeg kan lære dig at blive mig værdig...") siger han til Vassula.

Kommentar:

Meget af det andet, han taler om, han vil "lære hende" - at være ydmyg, hellig, tro, ren etc. - kan med god vilje accepteres som bibelsk, hvis man understreger og fastholder, at alt dette i sidste ende er hans værk i os ved Helligånden. Men det er ikke bibelsk, at vi kan lære at blive ham værdige. Værdige er vi kun "i Kristus". Det kan ikke læres, kun modtages i tro.

EKS. 2.

1. maj, 1987: "I will always remind you of your wretchedness and the shadows of your past. I will remind you of how you denied me and rejected My great Love when I approached you..."

("Jeg vil altid minde dig om din elendighed og din fortids skygger. Jeg vil minde dig om, hvordan du fornægtede mig og hvordan du forkastede min store kærlighed, da jeg kom til dig...")

16. januar, 1991: "I overlook all that you do not do in My favour..." **("Jeg 'overser' alt, hvad du gør af forkert imod mig...")**

27. januar, 1992: "You are a most imperfect instrument but My Compassion sees your efforts in your imperfection and My Wrath gets disqualified by My Tenderness..."

("Du er et højst ufuldkomment redskab, men min medfølelse ser dine anstrengelser midt i din ufuldkommenhed, og min vrede opvejes af min mildhed..")

Kommentar:

Disse tre steder er en for ham karakteristisk forkyndelse om synd og nåde - jeg finder den ikke bibelsk.

Det første: Vore synder er altså ikke udslettet ved Jesu blod - de er ikke "kastet i havets dyb"?

Det andet: Han "overser, ignorerer" ikke vore synder, han forbarmer sig, tilgiver.

Det tredje: Det er ikke hans "mildhed", der opvejer hans vrede (og vredes han over vor ufuldkommenhed??), det er hans offer, hans død på Golgata.

EKS. 3.

9. maj, 1987: "I will endure and forgive your sins, but I will not endure your hatred against Me.."

("Jeg vil udholde og tilgive jeres synder, men jeg vil ikke tåle jeres had til mig..") - her taler han om dem, der ikke vil tage imod budskaberne.

Kommentar:

Han, "som tålte en sådan modsigelse af syndere", tåler den altså ikke mere? Der er bare ting, der er for meget?!

EKS. 4.

26. marts, 1987: "I will baptize them with My Holy Spirit and free them completely; for not until they would be baptized by the Holy Spirit would they be able to share My Kingdom."

("Jeg vil døbe dem med min Helligånd og befri dem fuldstændigt. For ikke førend de er blevet døbt med min Helligånd, er de i stand til at have del i mit rige.")

Kommentar:

Her taler han til hende om døde mennesker, hvis sjæle han viser hende i et syn. "They" er ånder, som nu befinder sig i Hades, (en fodnote skriver: "Hades = skærsilden", en i øvrigt noget usædvanlig udlægning).

Men "dåb i Helligånden" eller hvad man ønsker at kalde det, gives til de levende, ikke til de døde. "Dåb i Helligånden" er heller ikke det, der, som han siger, åbner døren til Guds rige, det gør alene Jesu værk på Golgata. Yderligere gør han klart i samme budskab, at hvis man - levende eller død - "fail to recognize Me because of this obduracy", (*"ikke vil erkende mig på grund af denne stædighed"*), altså ikke vil erkende, at det er den sande Jesus, der taler gennem Vassula og andre af hans talerør, så begår man synd mod Helligånden og vil ikke mere kunne tilgives. Det hele står og falder altså med, om man anerkender *ham* som den sande Jesus. Det er ikke bibelsk.

EKS. 5.

25. december, 1990: "Imitate Me your Lord and you shall live."

("Efterlign mig, jeres Herre, så skal I leve.")

1. april, 1989: "Be a copy of Me..." (**"Vær en kopi af mig..."**)

Kommentar:

Begge udtryk (imitate og copy) bruges meget ofte. Sammenkædningen i det første eksempel af "imitate" og "live" er ikke bibelsk - livet har vi efter evangelierne ved troen på Jesus og ikke ved, hvor meget, vi ligner ham (selvom det naturligvis ikke er ugudeligt at stræbe efter det!). Jesus beder os ikke om at være efterlignere, men efterfølgere, og han siger ikke, at vi skal være som klonede kopitræer, men at vi skal lade os indpode som levende grene på det træ, som er ham. Så vil alt vokse sin naturlige vækst af saften fra roden.

EKS. 6.

15. november, 1988: "I am giving you many graces Vassula, although you merit none. I have servants who merit so much more than you - I am only reminding you..."

("Jeg giver dig mange nådegaver, Vassula, skønt du ikke fortjener en eneste. Jeg har tjenere, som fortjener langt mere end du - jeg minder dig bare lige om det...")

Kommentar:

Bortset fra den flabede sarkasme i den sidste sætning, som jeg slet ikke kan få til at stemme med Jesu væsen, så er dette et udsagn med indbygget selvmodsigelse: han har gang på gang understreget, at intet menneske fortjener nåden og nådegaverne - hvilket jo er aldeles bibelsk. Men hvis ingen fortjener nåde og nådegaver, hvordan kan han så "have tjenere, der fortjener så meget mere"?

EKS. 7.

8. november, 1989: "My Cross of Peace and Love..."

("Mit freds og kærligheds kors...")

Kommentar:

Dette kalder han altid sit kors. Måske tager han udgangspunkt i Kol.1,20 - at Gud "stiftede fred ved blodet på hans kors". Men den fred, der er tale om dér, er jo ikke "fred på jorden" eller "fred mellem de kristne", som er Vassulas Jesus's stadige påbud - det er jo freden "mellem Gud og menneske" - forligelsen mellem os fortabte og vores Far i Himlen ved hans søns død. Jesu kors er et fornædrelsens og lidelsens kors, og jeg kan ikke tro, han ville kalde det andet.

EKS. 8.

9. januar, 1991: "Allow Me to leave My Cross on you. Courage, daughter! My Cross is heavy and weighing on you but I know that you will be willing to carry It till the end."

("Giv mig lov til at lægge mit kors på dig. Fat mod, datter! Mit kors er en tung vægt for dig, men jeg ved, at du vil være villig til at bære det indtil enden.")

Og hendes engel Daniel siger lige efter: "Remember, the Lord has rested you, but now, would you not want to rest Him too? Vassula,

satisfy Him then and allow Him to crush you with sufferings."
("Husk, at Herren har givet dig hvile, men vil du nu ikke også gerne give Ham hvile? Vassula, så opfyld hans ønske og giv ham lov til at knuse dig med lidelser.")

Kommentar:

Her skal vi jo nok mindes om "fællesskabet med Kristus i hans lidelse", så vi accepterer det som bibelsk. Men ifølge evangelierne er korset ikke noget, han beder om lov til at lægge på os, men noget, han beder os om "at tage op", og i øvrigt siger han jo: "Min byrde er let og mit åg er gavnligt".

EKS. 9.

26.marts, 1989: "Be happy that I have chosen you to share My sufferings. My Cross, ever so precious, rests on you, I need to rest..."

(hans understregning)

("Vær lykkelig over, at jeg har udvalgt dig til at dele mine lidelser. Mit dyrebare kors hviler på dig, jeg har brug for hvile...")

12. juli, 1991: "Carry My Cross when I am weary and console My Heart that aches for lack of Love."

("Bær mit kors, når jeg er træt, og trøst mit hjerte, som pines af mangel på kærlighed.")

Kommentar:

Det påstås altså her - som også i eks. 8 og talrige andre steder - at når han lægger korset over på mennesker, så er det hovedsageligt FOR SELV AT BLIVE LETTET FOR DET! Han er simpelthen træt og deprimeret og skal have hjælp og trøst.

EKS. 10.

20. marts, 1991: "If you ask me: "What must we do then to gain eternal Life?" I tell you: repent! Follow My Commandments, produce the appropriate fruits, and I, in the presence of My angels I shall offer you the room I have reserved for you."

("Hvis I spørger mig: "Hvad skal vi gøre for at få evigt liv?" så svarer jeg: omvend jer! Følg mine bud, bær de behørigte frugter, så skal jeg i mine engles nærvær skænke jer den bolig, jeg har beredt for jer.")

Kommentar:

Det er jo ikke ubibelsk, at vi skal omvende os, følge budene og bære frugt, og hans udsagn ligner, hvad vi kan læse i Mat.19,16-22 og Lukas 10,25-28. Men tingene synes alligevel vendt på hovedet, idet "ret levevis" og frugter ikke er det, der giver frelsen, men det, der udspringer af at have modtaget den. Og hvor er "for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv"?

EKS. 11.

19. september, 1991: "...I too rejoice for this Day when Satan's head will be crushed by My Mother's heel."

("...også jeg ser med fryd frem til den dag, da Satans hoved skal blive knust under min mors hæl.")

Kommentar:

Ifølge Bibelen er denne gerning absolut ikke lagt hen til Maria, men til Jesus selv - jvf. 1.Joh.3,8: "Derfor blev Guds søn åbenbaret, for at han skulle tilintetgøre Djævelens gerninger." (Også 1. Mosebog 3,15 og Rom. 16,20).

EKS. 12:

4. marts, 1992: "Canada is Mine..." (***"Canada er mit!"***)

Kommentar:

Jesus indtager ikke nationer, men enkelte personers hjerter - i alle nationer.

EKS.13:

3. marts, 1992: "Bring souls to Me that I may consume them in My Sacred Heart. I am thirsty for souls."
("Bring sjæle til mig, for at jeg kan fortære dem i mit hellige hjerte. Jeg tørster efter sjæle.")

EKS.14:

30. marts 1992: "You are destined to honour Me and lead souls to Me so that I may consume them."
("Du er udvalgt til at ophøje mig og lede sjæle til mig, så jeg kan fortære dem.")

Kommentar:

Ordet "consume" oversættes i ordbogen ved tre ord (og ikke andre!), nemlig: "fortære, forbruge, tilintetgøre". Disse ord stemmer meget lidt med, hvad vi normalt forstår ved Jesu virke ved Helligånden - derimod passer de fint med, hvad vi forstår ved den ondes! (Jvf. afsnittet om okkulte træk, s.19,punkt 8.)

EKS. 15.

4. december, 1986: Vassula siger: "You have seduced me... I do not regret; how could I, since I am seduced now!"
("Du har forført mig... jeg fortryder det ikke; hvordan skulle jeg kunne det, når jeg nu er forført!")

13. december, 1986: Hun: "You seduced me, and I like it!"
("Du forførte mig, og jeg kan lide det!")

8. januar, 1987: Hun: "Do you want me, Jesus?" Han: "O I do! I eagerly want you, I want to entice you!"
("Vil du ha' mig, Jesus?" "Åh ja, det vil jeg! Jeg ønsker

brændende at få dig, jeg ønsker at lokke dig til mig!")

Kommentar:

Disse ting siges i den første "flirtende" fase, hvor han hurtigt vinder hendes fulde opmærksomhed og længsel efter at adlyde og tjene ham. Selvom man aner den spøgefulde tone i deres gensidige bejlen, kan jeg ikke forestille mig, at den sande Jesus ville acceptere - selv i spøg - at vi mente os "seduced" (ordbog: forføre, forlede) af ham, eller at han selv ville bruge ordet entice (ordbog: lokke, forlokke, forlede, friste). Derimod passer de igen perfekt i okkult, dæmonisk sprog og sammenhæng.

I virkeligheden synes jeg, at han i eksemplerne 14 og 15 klart fortæller, hvem han er, og hvad der er hans hensigt med Vassula og de mange, hun skal bringe ham i nærkontakt med: Han har forført hende, og han vil fortsat lokke og friste hende, så hun "happily" (han spørger hende, om hun er lykkelig, da hun siger, hun er "seduced", og hun svarer, at det er hun - meget!) opfylder sin bestemmelse: at føre sjæle til ham, så han kan "consume them" - fortære, forbruge og tilintetgøre dem!

Tilføjelse 2005:

I den danske oversættelse af Vassulas budskaber, er de to ord oversat anderledes:

Seduce: "Du har forført mig!" er oversat: "Du har betaget mig!"

Entice: "Jeg ønsker at lokke dig til mig" er oversat: "Jeg ønsker at drage dig til mig!"

Det lyder jo også meget pænere, men det er altså bare ikke det, der står! Det er ikke det, Vassulas Jesus siger!

OKKULTE TRÆK

I kirkelige kredse, hvor man har søgt at vurdere tilfældet Vassula Rydén og hendes samtaler med ham, der kalder sig Jesus, har der været enighed om, at der her er fire muligheder: det kan være den sande Jesus, der taler, det kan være tanker og inspirationer fra hendes egen underbevidsthed eller det kan være en falsk - ond - ånd. Og endelig er den mulighed, at Vassula bevidst har opbygget sit åndelige imperium ud fra mere suspekter motiver og simpelthen udbreder sin egen selvfabrikerede lære.

Det er den almindelige opfattelse - og den deler jeg - at det ikke stammer fra hendes underbevidsthed. Personligt tror jeg heller ikke på, at hun selv har konstrueret det hele. Tilbage er der så valget mellem Guds ånd og en bedragerisk ånd, og her skilles vandene, idet man dog hører langt højere stemmer fra dem, der mener det første end fra dem, der er skeptiske. Det er i den sag mit indtryk, at en del mennesker tier om deres betænkeligheder, fordi de er bange for at kalde noget falsk, som i virkeligheden er ægte. I og for sig en prisværdig holdning, men når det gælder bedømmelse af en åndelig kilde er den farlig, fordi man lettere lader sig overbevise om, at "det er nok bare mig, der er for kritisk, og vi må jo heller ikke dømme!"

Nej, vi må ikke dømme. Men vi skal bedømme.

Der er uomtvisteligt i disse samtaler en hel masse, der ligner Guds Ånd. Vassulas Jesus taler et kristeligt sprog og boltrer sig i vendinger og billeder, der virker velkendte for de fleste kristne. Men der er altså også, som påvist i det foregående, ting, der er i så stor modstrid med det klassiske evangeliums indhold, at det bør vække til alvorlig eftertanke.

Det ligner Gud - ja, et godt stykke vej. Men det ligner i høj grad også de toner og budskaber, som forekommer i den okkulte del af den åndelige verden.

Lighederne med det okkulte har jeg forsøgt at trække frem i de følgende ti punkter:

1)

Ordrigdommen. De enormt mange og store ord med det meget beskedne kerneindhold og de ufattelig mange gentagelser. Det følelsesladede sprog, som synes at gribe ham selv, så han "bæres væk" i ordgyderi.

Kommentar:

Disse karakteristika går igen i de udgydelser og budskaber, man kan støde på hos spiritistiske medier og andre okkulte kanaler. Og som hos disse har man hos Vassulas Jesus fornemmelsen af, at han i virkeligheden er ligeglad med og uengageret i sine egne ords indhold, fordi deres sande formål slet ikke er at bringe

budskaber, men at skabe kontakt.

Der er et kæmpestort "I" og et næsten lige så stort "YOU", og hvad der ligger derimellem synes kun vigtigt, for så vidt det er med til at formidle og cementere forbindelsen mellem de to - "Never weary of writing", ("**Bliv aldrig træt af at skrive...**"), siger han hele tiden til Vassula.

2)

Behandlingen af mediet som et domineret og lydigt redskab, der underkaster sig enhver styring i ydmyghed, samtidig med, at det løftes op over almindelige dødelige på grund af den særlige udvælgelse og indsigt. "We-us-forholdet", som lægger en beskyttende og isolerende ring om de to, så mediet lever og ånder for den virkelighed, der udfolder sig inden for cirklen og ikke tror sig i stand til at undvære den for nogen pris.

Kommentar:

Også dette ligner det forhold, der består mellem et okkult medium og hans/hendes kilde.

3)

Der gives **udflydende og undvigende svar** og forklaringer på klare, nærgående spørgsmål og enkle problemer.

*F.eks. 8. januar, 1987: En skeptisk præst mener, at hendes skrivelser er "evil and divinations" ("**kommer fra det onde og er spådomme.**")*

Da Vassula klager sin nød til sin Jesus, får hun svaret: "I know, narrate Me by saying to him: Divinations are for fools; inspirations are for blessed children. Divinations bear no fruits; inspiration bear good fruits feeding many".

("Jeg ved det. Fortæl ham fra mig: Spådomme er for tåber, indskydelser fra Ånden er for velsignede børn. Spådomme bærer ingen frugt, inspirationer bærer gode frugter og giver næring til mange.")

Eller 7. november, 1989, hvor Vassula undrer sig over, at der til tider er stavfejl i det skrevne (meget naturlig undren, hvis man taler med en, der siger, han er fuldkommen!). Han svarer: "Vassula, these are your own, not Mine." ("**Vassula, fejlene er dine egne, ikke mine.**") (Han understreger jo ellers, at hvert eneste ord, der skrives, kommer fra ham!) "I have chosen you because you are imperfect and with many weaknesses..." ("**Jeg har valgt dig, fordi du er ufuldkommen og har mange svagheder...**")

Hun undrer sig videre over, at han somme tider bruger ord, hun ikke kender. "I do", svarer han, "when the need comes I have you under dictation and it is wrong to believe that this is My handwriting." ("**Det gør jeg...** "når det er nødvendigt, bliver du dikteret, og det er forkert at tro, det så er min håndskrift.") (**Mening noget uklar!**)

"Why then the difference of writing?" ("**Hvorfor så de forskellige håndskrifter?**") spørger hun, og han siger:

"I like it this way. I use My instruments as they are with all their imperfections..."

("Sådan kan jeg lide det. Jeg bruger mine redskaber som de er med alle deres ufuldkommenheder...")

Han fortsætter med sine goddag-mand-økseskaft-svar og lægger skylden for ethvert problem og enhver fejl over på hende, samtidig med, at han siger beroligende, kærlige ord.

25. februar, 1991: Samme mønster ses, hvor hun igen undrer sig over samme problem og han svarer: "Yes, you are obliging Me to reduce Myself to your level of grammar to reach you and your limited knowledge of words. Oh yes! You are most imperfect as an instrument..."

("Ja, du tvinger mig til at stige ned til dit grammatiske niveau for at nå dig og dit begrænsede ordforråd. Åh ja, du er højst ufuldkommen som redskab...") og så igen søde ord.

Kommentar:

Med sin ømme "jeg er så stor, og du er så lille, men jeg elsker dig alligevel"-indpakning lykkes det ham at give hende indtryk af, at han har svaret på spørgsmålene. Men der er jo intet reelt indhold i de svar, og mangelen på almindelig logik i hans argumenter er slående: han siger med kærlige ord, at han jo er nødt til "at stige ned til hendes (meget lave!) niveau", for at hun kan følge med. Men det er jo hende, der opdager fejlene, ikke omvendt! Hvis det var hendes egne stavefejl ville hun næppe opdage dem og undre sig!

4)

Opfordringen til helt at **slippe sin vilje** og selvstændige tanke i alt, hvad der angår den åndelige verden. Opfordringen til betingelsesløs accept af budskabet, og den udtalte bedrøvelse, forargelse eller vrede over enhver modsigelse eller afvisning. Alle indvendinger kommer - efter hvad han siger - af oprør mod Gud. Man skal tro ham på hans glatte ansigt og egne ord, "trust Me - believe Me - it is I Jesus Christ - My teachings are sound - I am telling you the Truth..." etc.

("Hav tillid til mig - stol på mig - det er mig, Jesus Kristus - min undervisning er sund - jeg fortæller dig sandheden...")

Kommentar:

Det er bibelsk at prøve alt åndeligt - endda at gøre det med megen omhu og grundighed. Men Vassulas Jesus siger, at hvis vi gør det, er vi fjender af Gud. Ja, senere i bøgerne taler han ligeud om, at mennesker, der ikke tror, han er den sande Jesus, begår synd mod Helligånden og vil ikke mere kunne tilgives.

5)

Hans hyppige **omtale af sig selv som "Visdom"** - "Wisdom guides you - Wisdom teaches you - Wisdom instructs you..."

("Visdom leder dig - Visdom underviser dig - Visdom belærer dig...")

Kommentar:

Dette giver klare associationer til åndelige filosofier af okkult new-age-oprindelse, hvor netop "Visdom" spiller en stor rolle. Det er "visdom", mennesker mangler, og det er "visdom", de vil få del i, hvis de søger de åndelige sfærer.

De, der forvalter visdommen - de høje, guddommelige, udødelige væsener, som igen og igen, både som "åndelige guider" og som reinkarnerede mennesker, opsøger verden for at "frelse den" - de er "visdommens mestre". Også disse mestre og de mennesker, der er talerør for dem, taler i øvrigt hele tiden som Vassulas Jesus om fred, kærlighed og enhed! Naturligvis er visdom også et bibelsk ord, men måden det bruges på af denne Jesus ligner langt mere det okkulte og New Age-inspirerede end det bibelske.

6)

I forlængelse heraf: Den stærke betoning af **Jesus som LÆREREN - UNDERVISEREN**.

Kommentar:

Denne betoning har stærke paralleller til New Age-verdenen, hvor man taler meget om de mange åndelige lærere, der fremstår i disse dage for at berede vejen for den store VERDENSLÆRER, som er lige på trapperne. Han vil én gang for alle gøre en ende på alle krige og samle alle af god vilje til et liv i fred, harmoni, kærlighed og enhed.

New Age-lærerne (vi kan finde mange af dem som lærere i aftensko-ler og på talrige kurser) arbejder hen imod det jordiske paradys ved at oplære en elite af tjenende, uselviske mennesker, som ved deres eksempel drager verden efter sig op til et højere moralsk stade, hvorefter, når alt er klart, Kristus, Maytraya, Messias (én og samme person!) - VERDENSLÆREREN, vil komme med sit fredsrige.

Samme linie går igennem Vassulas Jesus's undervisning. Ved at modtage og efterleve hans budskaber vil man blive en del af et helligt folk uden plet og lyde. Gennem oplæring og modtagelse af Åndens gaver vil man blive "transformed" ("**transformeret**", **omskabt**) (1.Marts, 1992) og "transfigured" ("**forvandlet**") (1.Marts 1992 og 19.December, 1990) - to typiske ord og begreber fra den okkulte del af New Age. Som "survivors" ("**overlevende**") (24.oktober 1991) vil man dernæst blive førstegrøden af en ny slægt på en ny, rensat jord.

Hvor New Age siger, at det er lige meget, hvilken religion, vi bekender os til, når blot vi vil være lysbærere i en formørket verden, så bruger Vassulas Jesus naturligvis - nok med henblik på målgruppen! - de kristne idealer og traditioner som igangsættere til denne udvikling. Men UDVIKLING er det netop begge steder, ikke frelse. Gennem undervisning og selvfornægtelse til et højere stade, gennem det højere stade til den fuldkomne verden - paradiset på jorden. Ikke død og opstandelse (disse begreber findes så godt som ikke i bøgerne!) men "transformation".

7)

To steder, som i mine ører har stærke **okkulte toner**:

a) 2. marts 1987: "At times I feel as cold as stone! How ungrateful I must be!" ("**Somme tider føler jeg mig så kold, som var jeg af sten! Hvor må jeg være utaknemmelig!**") siger Vassula, og han svarer:

"Every time you have this feeling, it is I who use your love to warm up other souls who are in need of warmth, souls who are cold towards Me..."

("Hver gang du har denne følelse, er det mig, som bruger din **kærlighed til at varme andre sjæle, som har behov for varme - sjæle, som er kolde over for mig...**")

Kommentar:

Hvad enten "cold" skal forstås bogstaveligt eller i overført betydning, så siger han altså, at han tager noget fra hende for at give det til et andet menneske. Den vandrette overførsel af "åndelige energier" er et særdeles velkendt fænomen i det okkulte - trække sygdom til sig fra en syg, overføre kraft og varme gennem healende hænder, bede "manende bønner" mod eller for et menneske etc.

Jeg mener, at det bibelske mønster er, at vore bønner stiger OP - hvorefter Gud i sin nåde måske sender noget NED til et andet menneske. At Gud giver af SIT, ikke af vort!

b) 21. marts, 1987: "It is I, Jesus. Vassula, will you train, beloved, discerning Me with your mind? Vassula, look at Me."

("Det er mig - Jesus. Vassula, min elskede, vil du øve dig i at se mig med dit sind (forstand, bevidsthed)? Vassula, se på mig.")

Derefter skal hun fortælle ham, hvilke bevægelser, hun kan se ham gøre, og hvad der står i en bog, han viser hende. Noget lykkes, andet mislykkes, og det sidste gør hende stærkt deprimeret - hun er ikke dygtig nok!

Kommentar:

En åbenbaring kommer efter min bedste overbevisning ikke til "the mind", selvom det kan være vanskeligt at sige, hvor den så kommer! Og den sætter ikke vor dygtighed på prøve.

Man *trænes* heller ikke - øver sig ikke - i at se åbenbaringer, de kommer spontant efter Guds vilje og i hans kraft. Derimod er det i miljøer med halv- eller helokkulte teknikker helt almindeligt, at man skal træne og øve sig i at få kontakt med den åndelige verden - det skal læres. Der er også et andet sted tale om at øve sig i at føle hans nærvær:

24. oktober, 1988: hvor han siger: "Meditate on My Presence. Train yourselves by using these words, we, us, you and I, I and you, us."

("Meditér over mit nærvær. Øv dig ved at bruge disse ord, vi, os, du og jeg, jeg og du, os.")

Der er i dette stærke mindelser om både visualiseringsteknik og transcendental meditation med mantra.

8)

Enkelte ord, som vi normalt ikke forbinder med noget, som Gud gør, men med noget ondt, noget dæmonisk ødelæggende: De i EKS. 14 og 15 nævnte tre ord: SEDUCE, ENTICE, CONSUME. (Side 12).

("forføre, lokke, fortære.")

Og nogle sætninger i fortsættelse af EKS.14, 30. marts, 1992: "I will make vessels of Light out of them, brilliant flames that never cease, that never dim and that can never be snuffed..."

("Jeg vil gøre dem (de mennesker, som Vassula leder til hen til ham) til lysende kar, strålende flammer, som aldrig ophører, aldrig sløres og aldrig kan slukkes.")

Kommentar:

Jeg kan godt høre ekkoet af "I er verdens lys". Men udtrykkene ligner langt mere evangeliernes ord om fortabelsens sted - "flames that never cease" - "den uudslykkelige ild" (Mat.3,12, Mark.9,48). I øvrigt er det jo netop VERDENS lys, vi er sat til at være, ikke et evigt, for i evigheden er HAN lyset, HVORI vi skal vandre (Åb.21,23-24).

9)

Selve ordet "messages", (budskaber), dets hyppige brug, fattige indhold og voldsomme betydning - "hear My messages, believe My messages, live My messages...". **("hør mine budskaber, tro på mine budskaber, lev mine budskaber...")**, sådan lyder det hele tiden.

Kommentar:

Ordet bruges flittigt af spiritistiske medier og andre formidlere af okkult-åndelige kilder, idet enhver meddelelse - det være sig fra afdøde onkel Åge eller fra en af "visdommens mestre" - netop kaldes "budskaber". Kristendommen har ét budskab, evangeliet om Jesus Kristus, ikke en hel masse sideordnede budskaber om dit og dat. Nogle sammenligner Vassulas budskaber med profeti, og i den katolske kirke har man i visse tilfælde talt om budskaber, f.eks. i forbindelse med de Maria-åbenbaringer, der i 1917 blev givet nogle børn i den portugisiske by Fatima. Men i det store og hele er "budskaber" et fremmed ord i den kristne tradition.

Det beskedne indhold i Vassulas Jesus's budskaber minder også i hovedsagen om indholdet i okkulte budskaber. Hvilket minder mig om en debat, som jeg for år tilbage deltog i efter forevisningen af Morten Henriksens film "Den skjulte virkelighed" om forskellige nyreligiøse og okkulte grupper og guruer.

Professor Sløk, som også deltog, sagde - blandt mange provokerende og mig fremmede udsagn! - noget fornuftigt om et af de mange, meget ordrige budskaber, der angiveligt kom fra englen Gabriel. Han sagde (citeret efter hukommelsen): - "Jamen venner, når man koger det budskab helt ned, så siger det jo ikke andet, end at vi skal opføre os ordentligt og være rare ved hinanden, og det (stemmen steg til det kendte, forargede) BEHØVER MAN DA IKKE SENDE ÆRKEENGLÉN GABRIEL FOR AT SIGE!"

Det må jeg give ham ret i. Gud er ikke pjattet, han sender ikke ærkeengle for at sige, hvad enhvers samvittighed og fornuft i forvejen siger, og hvad enhver kristen kan høre hver søndag i kirken.

Derfor tror jeg heller ikke på, at Jesus ville bruge - er det noget i retning af foreløbig 1200 sider (Vassulas samtaler med ham) på at sige selvfølgeligheder til os på denne måde - han har kortere veje til menneskehjerter! (**Tilføjelse 2005:** nu er det vist nok 12 fulde bøger!)

Og næsten grotesk finder jeg det, at der er lagt en så uhyre betydning i dette budskab, at modtagelsen af det bliver et spørgsmål om liv eller død (evigt!) Koger man indholdet endnu længere ned, så siger Vassulas Jesus simpelthen: BUDSKABET ER, AT DU IKKE MÅ AFVISE BUDSKABET!

10)

Endelig er **hele hans væsen og optræden** langt mere forenelig med et dæmonisk væsen end med et helligt, himmelsk. Han er selvoptaget og selvmedlidende, hvilket jeg senere skal komme ind på, og han kan vise en højst uheldig irritation, være utålmodig, forarget, vred og fornærmet.

Og i næste øjeblik kan han så være overgearet fuld af søde ord og tegne nuttede hjerter og fisk. Han klynker over smerter, bebrejder enhver modsigelse, tigger om hjælp fra mennesker, udstøder trusler over sine fjender - fremhæver ustandselig sin egen godhed og stiller den i klagende modsætning til menneskenes ondskab imod ham.

Hvis han var et menneske, ville jeg ikke tøve med at kalde ham lunefuld, uberegnelig og det, der er værre! Og jeg ville *aldrig* kalde ham ven - endsige da vejleder og Herre!

AT AFVISE VASSULA ER AT AFVISE MIG, JESUS KRISTUS!

Denne fuldstændigt uevangeliske påstand går som en truende understrøm gennem alle bøgerne. Du skal ikke regne med nogen nåde hverken her eller hisset, hvis du ikke tror på, at han, der fører hånden, er den sande Jesus. Så tilhører du "Kains klan" og har valgt side mod Gud.

Vassulas tilhængere søger at bløde dette benhårde udsagn op ved at fremføre, at det altid må være op til den enkelte, om man vælger at tage imod budskaberne eller ej. F. eks. siger Abbé René Laurentin i forordet til en af bøgerne: "No one is obliged to follow this particular way. Each person should judge the matter according to his own taste and the fruits that result from it."
("Ingen behøver at følge netop denne særlige vej. Enhver må bedømme sagen ud fra sin egen smag og ud fra de frugter, der viser sig.")

Og han siger: "Many Christians are not attracted to private revelations. The Gospel or other messages is enough for them. This is their right, for these apparitions are a freely given aid for faith." **("Mange kristne tiltrækkes ikke af private åbenbaringer. Evangeliet eller andre budskaber er dem nok. Det er de i deres gode ret til at vælge, for disse åbenbaringer er et frit tilbud om hjælp for troen.")**

Det lyder godt og rigtigt - i overensstemmelse med såvel Bibelen som med den katolske kirkes officielle holdning til private åbenbaringer.

MEN - det er bare ikke i overensstemmelse med, hvad HAN siger - han, der fører Vassulas hånd og insisterer på at være den endelige autoritet og højeste dommer.

Gennem de følgende eksempler vil jeg søge at dokumentere påstanden. (Understregninger i eksemplerne er hans egne.)

EKS. 16.

8. januar, 1987: Vassula har mødt en skeptisk præst, (se s.15,punkt 3) som mener, at skriften er fra den Onde. Hun får da et budskab til præsten, hvori han forsikrer, at det virkelig er ham, Jesus, der leder Vassula og skriver gennem hendes hånd. Budskabet lyder videre: "I love you, son; understand that by trying to stop Vassula, you are unwillingly damaging My Church. I am the Lord Jesus Christ whom you love. I know you are doing this in good faith, but so was Saul before I came to tell him that what he believed right was but persecuting Me; you believe that the charisma I, Jesus, gave to My daughter is from evil; believe Me son; do not feel frightened..." **("Jeg elsker dig, min søn; du må forstå, at ved at prøve at stoppe Vassula skader du ufrivilligt min Kirke. Jeg er Herren Jesus Kristus, som du elsker. Jeg ved, at du gør dette i god tro, men det gjorde Saulus også, før jeg kom**

for at sige til ham, at det, som han troede var rigtigt, i virkeligheden var forfølgelse af mig. Du tror, at den nådegave, som jeg, Jesus, har givet til min datter, stammer fra en ond ånd; tro mig, min søn; frygt ikke..")

Kommentar:

Tonen er jo kærlig og overbærende, men han får tydeligt sagt her for første gang, at selvfølgelig kan man nægte at tro, det er ham, der taler, men så skal man også være klar over, at man skader Kirken og forfølger ham, Jesus Kristus.

Hen ad vejen bliver både tone og indhold klarere og barskere, specielt accelererer det gennem bog 2, hvorfra de følgende eksempler alle er taget.

EKS. 17.

18. december, 1989: "I shall overthrow all these blocks who despise you My angels ...My lambs, you who rest My Heart, you who are My predilected souls, I shall not see you attacked by these Cains, these Cains who are drenched in sin and who never stopped aiming for your throat, My Abels."

("Jeg skal feje alle dem til side, der spærrer jeres vej, dem, der foragter jer, mine engle, ... mine lam, I som kvæger mit hjerte, I, som er mine udvalgte sjæle, jeg vil ikke se jer angrebet af disse Kain'er, som er gennemsyrede af synd, og som uophørligt stræber jer efter livet, mine Abel'er.")

EKS. 18.

18. januar, 1991: "I shall permit your persecutors' defiled hands to strike you and mistreat you openly. (Modsiges eks.17!) ...these wounds My child, shall be given to you from within My House and by My Own, they will be given to you from Cain's clan. I will allow them to strike an innocent child, but their gladness shall turn into mourning."

("Jeg vil tillade jeres forfølgeres besudlede hænder at slå jer og mishandle jer åbenlyst. (Modsiges EKS. 17!) Disse sår, mit barn, vil blive påført jer fra mit eget hus og af mine egne - de vil blive påført jer af Kains klan. Jeg vil tillade dem at ramme et uskyldigt barn, men deres glæde skal vende sig til sorg.")

EKS. 19.

23. juli, 1991: "Pray My child, pray for those who offend My Holiness and blaspheme My Holy Spirit calling My Spirit foolish. Have I not said: '...everyone who says a word against the Son of man will be forgiven, but no one who blasphemes against the Holy Spirit will be forgiven...' many of you are condemning My Celestial manifestations and persecuting those whom My Spirit speaks through because you do not believe they come from Me."

("Bed, mit barn, bed for dem, der krænker min hellighed, og taler blasfemisk imod min Hellige Ånd ved at kalde den tåbelig. Har jeg ikke sagt: 'Enhver, som taler et ord imod Menneskesønnen, ham vil det blive tilgivet; men ingen, som spotter Helligånden, vil blive tilgivet.' (Lukas 12,10) ... mange af jer fordømmer mine himmelske åbenbaringer og forfølger dem, som min Ånd taler igennem, fordi I ikke tror på, at de er sendt af mig.")

EKS. 20.

11. september 1991: "Listen closely to My last words of warning, listen now that there is still time. Read our Messages and stop being scornful or deaf when Heaven speaks. Lower your voices and you will hear Ours. Think twice before you judge; think more than twice before you condemn the Works of the Holy Spirit. I shall not spare anyone who mocks the Holy Spirit, blaspheming Him outright... Justice will send them down to the underworld."

("Lyt opmærksomt til mine sidste advarselsord, lyt nu, mens der endnu er tid. Læs vore budskaber, (Jesus's og Marias) og hold op med at være hånlige eller døve, når himlen taler. Sænk jeres egne stemmer, så I kan høre vores. Tænk jer om to gange, før I dømmer; tænk jer om mere end to gange, før I fordømmer Helligåndens gerninger. Jeg vil ikke skåne nogen, som spotter Helligånden ved at tale direkte blasfemisk imod Ham. Retfærdigheden vil sende dem ned i underverdenen.")

EKS. 21.

24. oktober, 1991: "My own people again did not accept Me but treated My Holy Spirit as they pleased, allowing the Beast to make war on those I have sent."

("Endnu engang har mit eget folk ikke taget imod mig, men har behandlet min Hellige Ånd efter forgodtbefindende og tilladt Dyret at føre krig mod dem, jeg har sendt...")

Og samme dato siger han til Vassula: "So if anyone has objected, he has not been objecting to you, but to Me..."

("Så hvis nogen har stået imod, så er det ikke dig, han har stået imod, men mig...")

EKS. 22.

29. oktober, 1991: "I will come back and they will tremble; they will tremble when they will realize Whom they were rejecting all this time... they have apostatised..."

("Jeg kommer igen (fodnoten siger, at der er tale om den anden pinse: udgydelsen af Helligånden: Joel 3, hvilket jo ikke er, hvad vi traditionelt forstår ved hans genkomst) og de vil skælve; de vil skælve, når det går op for dem, hvem det er, de hele tiden har afvist ... de er faldet fra...")

EKS. 23.

13. november 1991: "In spite of the multiple intercessions of your Holy Mother and in spite of My Warnings, from the time in Fatima to this epoch, none of My Warnings have been respected..."

("På trods af mangfoldige forbønner fra jeres hellige moder og på trods af mine advarsler, lige fra Fatima og til disse tider, er ingen af mine advarsler blevet taget alvorligt...")

Dette er jo simpelthen ikke sandt, der er mange advarsler, som både er hørt og "respected" i den katolske kirke, bl.a netop Fatima-åbenbaringerne fra 1917. Underligt kan man derimod sige det

er, at hans tidsregning synes at starte ved Fatima (ses også andre steder, f.eks. 4. marts, 1992).

Bibelens gedigne advarsler om akkurat de samme ting nævnes overhovedet ikke, - og tiden fra korsfæstelsen og til Fatima, de mange århundreder, synes ikke-eksisterende.

Han skælder videre ud på de vantro og fortsætter med at beskrive, hvad de siger: "'Why should we have to believe in messages? Why should we fast since these are not from Him? Why do penance since we are righteous? Why should we believe this frenzied lot? Do not listen for they retail visions and prophecies of their own.' I tell you truly, when that Day comes it would have been preferable you were never born!"

("'Hvorfor skulle vi dog tro på budskaberne? Hvorfor skulle vi faste, når de ikke kommer fra Ham? Hvorfor gøre bod, når vi er retfærdige? Hvorfor skulle vi tro denne flok galninge (budbringerne)? Lyt ikke til dem, for de fremfører syner og profetier, som er deres egne.' Sandelig siger jeg jer, når DAGEN kommer, ville det have været bedre for jer (de vantro), om I aldrig var blevet født!")

Det fortsætter med trusler om ild og udslettelse.

EKS. 24.

27. marts, 1992: Det handler her om synkronisering af Påskeugen mellem den græsk-ortodokse og den romersk-katolske kirke, hvilket hele vejen gennem skrifterne fremhæves som et meget afgørende punkt. Personligt finder jeg det usandsynligt, at Jesus ville lægge så stor vægt på, at påsken absolut skal fejres på nøjagtig samme tid alle steder. Specielt, hvis det er sandt, hvad han også hele tiden tordner frem med, at "tiden er nær": vi står lige over for den sidste fase, den sidste indhøstning af sjæle. Det forekommer mig sammenligneligt med at man, mens underetagen i huset brændte, ville råbe op til børnene på førstesalen, at nu måtte de se at få taget et bad og få søndagstøjet på, før de kom ned og ud af huset! I budskabet på denne dato bliver mangelen på denne form for ydre enhed noget nær en synd til døden, og grunden til, at man ikke kommer ind i enheden er - bortset fra falske lærere, rationalister, modernister etc. - at man ikke vil høre, modtage og leve budskaberne. Der tales igen barske ord om at forfølge og synde mod Helligånden, og det fortsætter:

"I have been giving you signs, but you do not believe in My signs because your voices are drowning My Voice that speaks through My mouthpieces. The night will soon be with you and many will taste death because you were never grounded in the truth but were based on lies. I come to you through these signs to open your eyes and heal you, yet when I tell you the truth and tell you that it is I, the One whom you say 'He is your Lord' that speaks to you, you turn away giving your ear to Satan so that he may use you..."

("Jeg har givet jer tegn, men I tror ikke mine tegn, fordi jeres stemmer overdøver min stemme, der lyder gennem mine talerør. Natten vil snart være over jer, og mange skal smage døden, fordi I aldrig var grundfæstede i sandheden, men byggede på løgne. Jeg kommer til jer gennem disse tegn for at åbne jeres øjne og

helbrede jer - og alligevel, når jeg siger jer sandheden og fortæller jer, at det er mig - ham, om hvem I siger: 'Han er vores Herre' - som taler til jer, så vender I jer bort og lytter til Satan i stedet, så han kan bruge jer...")

- han bliver ved længe endnu med sine beskyldninger og domme:

"...you preferred the devil..." - "...you have lost the sense of the language of My Spirit..." "...you are like whitewashed tombs..." "...you are in communion with demons..." "...you rejoice in your division..."

("I foretrak Djævelen..." "I har mistet fornemmelsen for min Ånds tale..." "I er som kalkede grave..." "I har forenet jer med dæmoner..." "I fryder jer over jeres splittelse...")

og endelig: "How can you believe you can escape damnation? You fail to please Me and your corpses litter the desert you are living in."

("Hvordan kan I dog tro, at I kan undslippe fortabelsen? I forsømmer at behage mig, og jeres lig ligger strøet ud over den ørken, som I lever i.")

Kommentar:

Jeg synes, det er helt klokkeklart, gennem disse eksempler og mange, mange andre man kunne nævne, at det afgørende skillepunkt mellem frelste og fortabte er et andet end det evangeliske, som efter min bedste overbevisning er troen på, at Jesus er Guds søn, og at han som Kristus på korset bar alle vore synder og åbnede vejen til Himlen derved.

Her skal der mere og andet til: Vi skal holde påske i samme uge verden over. Vi skal tro på, at han, der skriver gennem Vassulas hånd, er den Jesus, Bibelen fortæller os om. Vi skal acceptere, at han har ret til at skælde os hæder, ære og frelse fra, hvis vi tillader os at stille spørgsmålstegn ved den sag eller ønsker at efterprøve påstanden nærmere. Vi skal uden forbehold tro ham på hans egne udsagn og anbefalinger (og de er sandt for dyden mange og bastante!) og så på "frugterne" - at mennesker vender sig til det fromme liv, han foreskriver.

Der er ingen plads for sund tvivl og nødvendig skepsis - sligt er udtryk for et forhærdet hjerte og placerer os automatisk i "Kain's klan" som forfølgere af hans "Abels, Jacobs, saints, angels, altars, victim souls" (*"Abel'er, Jacob'er, hellige, engle, altre, offersjæle"*) og hvad han ellers kalder dem, der tror på, at han er Jesus. Enhver tvivl gør dig til fjende, forfølger og spotter af Helligånden, fordi du ikke tager imod "God's works of today". (*"Guds gerninger i vor tid"*).

Den opdeling af kristenheden er absolut ikke bibelsk.

En særlig udgave af opdelingen findes i hans "domstale"

15. november, 1988: Først får "de gamle kristne" læst og påskrevet:

"You are condemning Me... despising Me... attacking Me... offending Me... you abandon Me... reject Me... pierce Me... turn away... shut the door in My Face... hound Me... betray Me" etc. -

("I fordømmer mig... foragter mig... angriber mig... krænker mig... I forlader mig... afviser mig... gennemborer mig... vender jer bort..."

smækker døren i for mig... jager mig... forråder mig...")

ja, så onde er de (vi), at de "leave even the demons gaping at your wickedness." ("**får selv dæmonerne til at måbe over jeres ondskab.**")

Over for disse de frafaldne stilles de "nye udvalgte" - de, der som Vassula "fra verden" blev kaldet ind i hans kreds - som de rene engle.

Ville den sande Jesus således i forbitret vrede udpensle alle vore synder, som vel ikke overrasker hverken ham eller os? Og ville han dernæst, som beskrevet samme dato henvende sig til "de nye" (the strangers), vise dem sine sår og fortælle dem: "Se, hvad mine egne har gjort ved mig, er de ikke onde! Hvor er det godt, at I ikke er sådan, nu skal I sandelig være mine udvalgte i stedet!" Så at sige fremhæve de nyes dyd på bekostning af de gamle! Jeg kan ikke tro det om Jesus. Og stadigvæk: hele opdelingen består i, om man tror eller ikke tror - **budskaberne!** Afvis, at de er fra Gud, og vid, at du da er forkastet!

Det er forståeligt, at Vassulas venner og fortalere søger at mildne budskabernes kategoriske udsagn om skellet mellem frelste og forkastede, men det er også uærligt, for de er ganske umisforståelige!

EN NY HIMMEL OG EN NY JORD.

Der er i budskaberne megen tale om endens tid og den nye, kommende verden. Sammenfattende vil jeg sige, at bøgernes eskatologiske linier - altså det, der beskriver de sidste tiders begivenheder - er tågede, rodede og uigennemskuelige - de er uklar tale om ting, der jo i forvejen er fulde af gåder.

EKS. 25.

13. maj, 1991: Dette er "Apocalypse 21 explained". (**En udlægning af Johannes' Åbenbarings 21. kapitel**).

Hovedindtrykket af denne udlægning er, at det da er langt nemmere at forstå det 21. kapitel, sådan som det umiddelbart læses! Men der er ydermere nogle klare afvigelser fra det bibelske:

1)

Vi skal *blive* en hellig by: - "I shall make out of each one of you a radiant city..." ("**Jeg vil gøre hver eneste af jer til en strålende by**")...

(kalder også f.eks. 2. juni 1991 sine udvalgte for "My New Jerusalem") ("**Mine nye Jerusalem'er!**"), hvor der jo hos Johannes er tale om den hellige stad, Det Nye Jerusalem, som "kommer ned fra Himlen", og hvori vi skal færdes.

2)

Vi skal derfor også (logisk nok!) *blive* "transparent as glass" ("**gennemsigtige som glas...**"), hvor det hos Johannes er staden der ser sådan ud.

3)

Så vil han "renew you entirely" ("**forny jer helt igennem...**"), hvilket synes tidsmæssigt ulogisk, eftersom vi i kapitel 21 er *efter* Lammets bryllup", og bruden derfor allerede har iført sig linnedklædningen. Hun har ikke brug for yderligere fornyelse.

4)

Han vil gennem denne "renewal" (**fornyelse**) berede sine frelste "to wed My Holy Spirit" ("**til at ægte min Hellige Ånd**"). (Samme udtryk 13. maj, 1991 og andre steder). Men vi skal da ikke "giftes med Helligånden" - så får vi jo 2 brudgomme!

Kommentar:

Her, som mange andre steder i Vassulas skrifter, forekommer en Jesus, som "åbenbarer os Helligånden" - forkynder ham som den altafgørende person, vi aldrig må afvise, som ham, vi skal leve i et tæt og inderligt forhold til og altså ende med at blive gift med! Men Ny Testamente forkynder mig jo det modsatte: At det er Helligånden, som åbenbarer JESUS for mig, så jeg får mulighed for at leve i et tæt og inderligt forhold til HAM og ved hans nåde og frelse engang -ufatteligt og ufortjent - få lov at blive HANS brud.

EKS.26:

19. december, 1990: Et eksempel på hans forkyndelse om "en ny Himmel og en ny jord". Med masser af bibelcitater og bibelsk lydende udsagn taler han om den strålende fremtid for de udvalgte - RESTEN - som han opdrager og omformer til at være "builders of My new church" ("**dem, der bygger min nye kirke**"), mens "de onde" fortsætter med deres ondskab "persecuting you, My prophets and My saints of the end of Times..." ("**idet de forfølger jer, mine profeter og endetidshellige**")

Han lover de gode: "When you will see the sky dissolve into flames and the elements melt in the heat, know that this is the sign of the beginning of My Promise, and of the New Heavens and the New Earth, the Renewal of My Church, the Revival of your hearts."

("Når I ser himlen opløses i flammer og elementerne smeltes i heden, så vid, at dette er tegnet på begyndelsen til mine løfters opfyldelse, begyndelsen til den nye himmel og den nye jord, fornyelsen af min kirke, genoplivelsen af min kirke, genoplivelsen af jeres hjerter.")

Kommentar:

Det sidste citat i eks. 26 finder jeg meget ubibelsk og rodet i sin rækkefølge. Når - hvis - vi kommer til at se himmel og jord stå i brand, skulle det så være *begyndelsen* til Kirkens og hjerternes fornyelse og genoplivelse?

Ubibelske og rodede er i det hele taget de mange budskaber, der taler om disse ting. Ganske vist bruges der en strøm af ord og begreber, som er kendte for den, der har et vist indblik i Bibelens univers. Men de er blandet sammen i et så sindrigt forvirret mønster, at man skal være særdeles vågen for at kunne gennemskue, hvad der bliver forkyndt. Det ser jeg bestemt ikke som en tilfældighed! For i al denne forvirring er det nemlig nemt at overse, at der mangler noget, der i den grad ikke må mangle, hvis det virkelig er den sande Jesus, der taler. Der mangler frelse, død og opstandelse. Den mangel kan jeg godt forstå, at en bedrager ønsker at pakke grundigt ind!

I stedet for frelse, død og opstandelse er der *udvikling*.

Mennesket skal "gå i skole" og lade sig undervise af "Wisdom":

"If you do not learn from Wisdom how then will you be able to live according to My Law?"

("Hvis I ikke lærer af Visdom, hvordan vil I så kunne leve i overensstemmelse med min lov?")

Og denne lærdom skal vi finde i budskaberne, der flyder fra Vassulas hånd - dem skal vi tage til os og leve efter, så vil vi blive transformerede og omskabte til gode, nye mennesker, som skal befolke den nye jord, som i øvrigt ikke er blevet ny efter bibelsk mønster ved undergang og nyskabelse, men igen ved en form for forvandling. (Se også s. 17, kommentarer til punkt 6).

HANS BERETNING OM KORSFÆSTELSEN.

Den 9.nov. 1986, altså få måneder inde i Vassulas nye liv med ham, der siger, han er Jesus, får hun besked på, at hun skal tænke på hans korsfæstelse, og han fortæller med sine egne ord, hvordan det foregik.

Den meget udpenslede og følelsesladede lidelsesberetning, han formidler til hende, har en del detaljer, som enten ikke findes i evangelierne eller som synes i dårlig overensstemmelse hermed.

Jeg vil give nogle eksempler:

1)

"...hitting Me across My face, breaking my nose..." ("**...de slog mig i ansigtet og brækkede min næse...**")

Dette er i direkte modstrid med Joh.19,36 (med henvisninger til 2. Mos.12,46 og Sl.34,21), hvor der står: "Thi dette skete (at de ikke knuste hans knogler) for at det skriftord skulle gå i opfyldelse: 'Intet ben skal sønderbrydes derpå!'" (Ny oversættelse: "ingen af hans knogler...")

Kommentar 2005:

Der er tilsyneladende andre end jeg, der ved nærmere læsning har fundet det mistænkeligt, at Jesus skulle påstå, at de brækkede hans næse. Man mangler dog ikke fra tilhængernes side svar og forklaring:

I forordet til bog 4 (notebooks 65-71) skriver Vassula, at når man taler om en brækket næse, så taler man om, at brusken er brækket, ikke knoglen. Folk, der har undersøgt ligklædet i Torino bekræfter, siger hun, at det bærer mærker efter en hævelse midt i ansigtet, der højst sandsynligt stammer fra, at næsens bruske har været brækket.

Det er selvfølgelig en forklaring, der må tages til efterretning som en mulighed, men jeg har stadig svært ved at forestille mig, at den sande Jesus ville beskrive det på denne "ubibelske" måde.

Sætningen er slet ikke taget med i den danske oversættelse - det kan man så gøre sig sine tanker om grunden til!

2)

"They tied up my feet with ropes..." ("**De bandt mine fødder med reb...**")

Der er et par steder i evangelierne, der siger, at Jesus på visse tidspunkter i rettergangen var bundet. Men det synes i hvert fald usandsynligt, at det var fødderne, der var bundet, så de, som denne Jesus påstår, måtte trække ham af sted ved håret. Når han blev flyttet, står der hos evangelisterne, at de "førte ham", og hos Johannes (19,5) står der også, at han "gik ud med tornekronen

og purpurkappen på".

3)

Ordene han siger til kvinderne på vejen til Golgata: "Be blessed, My Blood will wash away all sins of mankind; behold, daughter, the time has come for your salvation."

("Vær velsignede! Mit blod vil vaske alle menneskeheds synder bort; se, mine døtre, tiden for jeres frelse er kommet.")

Om end ordene jo ikke er usande, så er det i hvert fald ganske andre ord med et helt andet indhold end det, han ifølge Lukas (23,27-31) siger på vejen: "I skal ikke græde for mig," siger han dér, "men for jer selv og jeres børn!" Hvorved han viser dem sin medfølelse med det, der skal komme over "Jerusalems døtre", nemlig Jerusalems ødelæggelse.

4)

"The soldiers offered Me wine mixed with gall. I refused it, for deep inside Me I had already the bitterness given to Me by My foes..." **("Soldaterne tilbød mig vin med malurt. Jeg afslog at drikke den, for dybt inden i mig havde jeg allerede den bitterhed, som mine fjender havde givet mig...")**

Men var det grunden til, at han ikke ville drikke den?? Var det ikke, fordi Jesus afviste at lade sine smerter lindre af en bedøvende drik, fordi han ville den fulde lidelse?

5)

Til Maria: " I am giving You My beloved children to be your children too. You are to be their Mother."

("Jeg giver dig mine elskede børn, så de også må være dine børn. Du skal være deres moder.")

Dette uddyber han 10. februar, 1988 i en længere tale om Maria. Jeg kan godt finde det naturligt, at Maria i en vis betydning opfattes som "de kristnes Mor", men i Johannes-evangeliet er det dog utvetydigt sagt alene til hende og Johannes.

6)

Til sidst siger han til Vassula: "My Cross cries out for Peace and Love."

("Mit kors råber på fred og kærlighed.") (Jvf. s. 10.EKS.7,)

Meningen med hans ord er vel, at når han har gjort så meget for os, så skylder vi ham at leve "i fred og kærlighed". Hvilket jo ikke er usandt! Men alligevel er det, som om det hele er vendt på hovedet. Det er jo ikke korset, der råber på fred og kærlighed, det er freden og kærligheden, der strømmer ud fra korset. Jeg hører Vassulas Jesus mellem linierne sige, at han vil have betaling for sit kors.

Jeg hører evangelisterne, Paulus og "alle de andre" sige, at netop Golgata er 100% nåde og gave.

Kommentar:

Bortset fra disse eksempler, som jeg ikke kan få til at stemme med det bibelske, finder jeg også hele tonen fjernt fra evangeliernes. De mange blodige detaljer og sproget, hvormed de beskrives, fører - i hvert fald for undertegnede - mere tankerne hen på et værtshusslagsmål end på den hellige og forfærdelige dag, jeg aner dybderne i, når jeg læser evangelierne.

Endvidere skurrer det fælt i ørerne, at han hele tiden klager og jamrer over, at der slet ikke var nogen, der trøstede ham - det synes, som om dét var det værste af det hele!

"No one was there to console Me..." "...the bitterness given to Me by My foes..." "...O daughter, what pain, what agony, what torment of My Soul. Forsaken by My beloved ones, denied by Peter... denied by the rest of My friends, left all alone, abandoned to My foes, I wept, for My soul was filled with sorrows..." "...I saw no friend... no one was there to console Me..." "...forsaken by all those who loved Me..."

("Der var ingen til at trøste mig... bitterheden, mine fjender gav mig... åh min datter, hvilken lidelse, hvilken smerte, hvilken pine, min sjæl gik igennem. Svigtet af dem, jeg elskede, fornægtet af Peter, fornægtet af alle mine andre venner... helt alene, overgivet til mine fjender, græd jeg, for min sjæl var fyldt med sorg... jeg så ingen venner, der var ingen til at trøste mig... forladt af alle dem, der elskede mig..."), sådan lyder det i hans udlægning.

Over for denne, jeg vil ikke vige tilbage for at kalde det enormt selvoptagne og selvmedlidende klagen, kunne man stille et par bibelsteder:

Hebræerbrevet 12,2-3:

"...mens vi retter vort blik mod Jesus, troens banebryder og fuldender, som for at få den glæde, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse skammen... ja, på ham, som har tålt en sådan modsigelse af syndere, skal I tænke, for at I ikke skal blive trætte og modløse i jeres sjæle."

Esajas 53,7:

"Han blev knust og bar det stille, han oplod ikke sin mund som et lam, der føres hen at slagtes, som et får, der er stumt, når det klippes - han oplod ikke sin mund."

1.Peters brev 2,23:

"...han, som ikke skældte igen, når han blev udskældt, ikke truede, når han led ondt, men overgav sin sag til ham, der dømmes retfærdigt..."

Vassulas Jesus skælder ganske vist ikke ud, men i sandhed synes han at ænse skammen! Og skønt han ikke oplader sin mund, så fortæller han mig nu gennem Vassula, at mens han gav sit liv for mig, fyldte alle disse bitre tanker hans sind. Det var facade alt sammen - udadtil lam, men indvendig en larmende, selvmedlidende løve!

Hvordan skal jeg kunne gå i hans spor i den ånd, som Peter i det

samme kapitel, vers 20-22 opfordrer mig til:

"Men finder I jer i at lide, skønt I gør det gode, da er I under Guds nåde. Thi dertil blev I kaldet, fordi også Kristus led for jer og efterlod jer et forbillede, for at I skal gå i hans fodspor, han, som ikke gjorde synd, og i hvis mund der ikke blev fundet svig ..."

Gennem talrige beretninger om martyrs og helgeners lidelse og død går der altid en strøm af frydefulde toner om liv og frelse og himmelglæde.

Dem lyder der absolut ingen af gennem denne Jesus. Der er kun en træt, bitter og modløs sjæl. Hvordan kan han være forbillede for nogen??

TO JESUS'ER

Skønt Vassula Rydén tilhører den græsk-ortodokse kirke, er det ikke dér, hendes virke har været modtaget og dyrket i nogen væsentlig grad.

I den romersk-katolske kirke derimod, har både præster og lægfolk i betydeligt omfang båret hende frem som en af nutidens største profetskikkelser, og hendes skrifter, samtalerne med Jesus, er under bedømmelse fra katolske trosautoriteter. Bedømmelsen er for nærværende (2005) ikke entydig, selvom både hun selv og hendes tilhængere gerne giver det indtryk, at alt er godkendt og accepteret som bibelsk velfunderet og gudsinspireret tale. Mere ærligt ville det være, om man nøjedes med at sige, at hun og hendes skrifter ikke er direkte afvist fra officiel side.

Men i hvert fald er både sprog og indhold hos Vassula stærkt præget af den romersk-katolske tros- og tankeverden, og hun sammenligner ikke sjældent sine åndelige oplevelser med katolske helgeners erfaringer.

I "Min engel Daniel" fortæller hun f. eks., hvordan hun i den første tid med den overjordiske kontakt gennemgår en form for renselse. Englen viser hende, hvor forfærdeligt hun har såret Gud ved sit overfladiske liv, hun bliver voldsomt angrebet af Satan, og hun og hendes skriverier afvises af en præst. Til sidst forlader englen hende simpelthen, hun kan ikke mere skrive med den fremmede håndskrift.

Hendes fortvivlelse over egen synd og usselhed, frygten for de dramatiske dæmonangreb, smerten over, at noget, som er hende dyrebart, bliver afvist af en kirkens mand, og forladtheden, da hendes hånd pludselig i nogle uger mister den guddommelige forbindelse - alt det har naturligvis været meget pinagtigt. Men at bruge udtryk om det som "min sjæls mørke nat" og derved tydeligt og konkret sidestille det med de lidelser, som den spanske mystiker Johannes af Korset gennemgik i en ni måneders isolation i et lillebitte fangehul, det synes ærlig talt helt ude af proportioner. (Om denne mystikers liv, kan læses i Grethe Livbjergs fremragende bog: "Johannes af Korset" - Katolsk Forlag.)

Og mens Johannes af Korset går ud af sine prøvelser med en tro, der er styrket og renses for ethvert krav om at "mærke Gud", så er det hos Vassula absolut ikke troen, der er styrket, men derimod afhængigheden af den skrivende hånd og af følelsen af Guds nærvær.

Vassulas tilhængere holder også af at henvise til katolske forbilleder i forbindelse med både hendes budskaber og med

begivenheder i hendes liv. De nævner f.eks. Katerina af Siena, der levede fra 1347 til 1380.

Om hende har jeg læst Johannes Jørgensens bog fra 1915 og ud fra den har jeg gjort mig nogle betragtninger over, om den Jesus, der taler gennem Vassula er den samme Jesus, som man møder i Katerinas liv og forkyndelse. Hvis der i begge tilfælde er tale om den Jesus, som gik på jorden for 2000 år siden, og som vi som kristne tror på som Guds søn og vores frelser, så må og skal der også være en dyb overensstemmelse mellem de to ord og væsen.

Ligheder kan man sagtens finde mellem Vassulas Jesus og Katerinas. Men som før sagt: det er ikke på lighederne, man afslører en bedrager, det er på forskellene og afvigelserne. Derfor er det også de sidste, jeg i det følgende vil trække frem i en række eksempler.

1)

Vassula bliver "erobret" af sin Jesus. Lettere modstræbende, men dybt fascineret overgiver hun sig ret hurtigt og underkaster sig glad og lydigt skriftens direktiver.

Katerinas forhold til Jesus udspringer af det modsatte: hendes intense bønner og indædte vilje til at lægge alt til side for at nå frem, bringer hende til det nære liv med ham.

2)

Vassula skal gøre en hel masse for Jesus: "Bless Me, desire Me, please Me, satisfy Me, kiss Me, rest Me, repose My Head, bear My Cross, console Me ..." ("**Velsign mig, begær mig, glæd mig, tilfredsstil mig, kys mig, giv mig hvile, støt mit hoved, bær mit kors, trøst mig...**") etc. etc.

Til **Katerina** siger han: "Mig kan I ikke gøre nogen nytte, men næsten kan I gavne og hjælpe..." (s.66)

3)

Vassula skal være en hel masse: et kors, et alter, et forbillede, en Jacob, en Abel etc. Hun ved det, og hun søger at leve op til det, hvilket bevirker, at hun svinger mellem angsten for ikke at slå til og derfor blive forkastet, og så bevidstheden om at være særligt udvalgt, f.eks. 4. marts, 1992, hvor der tales om Sodoma og Gomorrah. Hendes ord viser, at hun regner sig blandt de retfærdige: "Maybe we are more than ten, Lord?" ("**Måske er vi mere end ti, Herre?**")

Katerina er i egen opfattelse "den, som ikke er, og han er den, som er" Med denne sætning (side 44) som hendes Jesus siger til hende, og som hun aldrig glemmer, er alle hovmods tanker omkring en særlig udvælgelse på forhånd dømt, og hun er da også altid den

første til at stemple sig selv som den ringeste af de ringe. Til gengæld lider hun ikke under angsten for forkastelse, for hun ved, at ALT afhænger af hendes Frelser, Han, som er.

4)

Vassula søger hele tiden sin glæde og tryghed i følelsen af hans nærvær, i den oplevede kontakt med den overnaturlige kilde, og hun bliver bange og fortvivlet, når han - ikke helt sjældent og til tider på næsten drilagtig måde - skjuler sig for hende. F.eks. 17. December, 1989: "I felt the Lord far away. I panic when I feel this way, I know it is entirely my fault..."

("Jeg følte, at Herren var langt borte. Jeg bliver grebet af panik, når jeg føler det sådan, jeg ved, at det udelukkende er min egen skyld.")

Katerina er aldrig afhængig af sine følelser, ej heller af Jesu synlige eller følelige nærvær, som hun oplever mange gange. Glæden, trygheden, hjertefreden - det har hun alt sammen alene i troen.

5)

Vassulas Jesus puster selv til hendes frygt for, at han skal forkaste eller forlade hende, hun ved aldrig helt, om hun er købt eller solgt. I det ene øjeblik siger han (29. juni, 1989): "I love your innocence" (**"Jeg elsker din uskyldighed"**) hun er hans "little bride, victim soul, Abel" (**"lille brud, offersjæl, Abel"**) o.s.v.

I det næste siger han (20. marts, 1987): "Realize who you are: among the most wretched ones, you are by far the worst of them" (**"Indse, hvem du er: blandt alle de mest usle er du langt den værste"**) eller (14. februar, 1991): "Soul, your sins are numerous, and so are the wounds you give Me..." (**"Sjæl, dine synder er talrige, og talrige er de sår, du tilføjer mig..."**) og "...since you are more apt to rebellion and to sin, than what is holy, I shall..." (**"...siden du er mere tilbøjelig til oprør og synd, end til hvad der er helligt, vil jeg..."**) Og når hun anklager sig selv, undlader han sjældent at træde rundt i hendes bekendelse i stilen: "Ja, du ER virkelig forfærdelig, det er et mirakel, at jeg gider blive ved med dig!"

Katerina kan også gribes af frygt, fordi hun er sådan en "forfærdelig synder" - hun kan anklage sig selv med næsten selvmorderisk nidkærhed. Men intet tyder på, at hendes Jesus selv anklager hende, eller at han giver hende "ret" i hendes egne anklager. Havde han med ord gjort det, er jeg sikker på, at hun ikke ville have tøvet med at udbrede det, siden det var hende så meget om at gøre at være "den usleste af de usle"! Hendes syndenød ender altid ved korsets fod, hvor hun må erkende, at det, hun så ivrigt prædiker for andre, også gælder for hende selv: "Hans blod har gjort fyldest for al din synd, du er fuldelig tilgivet!"

6)

Vassula skal "lære at blive værdig" (EKS.1) til at tjene sin Jesus og være hans brud.

Katerina ved, hun ikke er det, og aldrig bliver det - MEN: s.90: "Nej, jeg er ikke værdig," sukkede Katerina med øjnene hæftede på den lille hvide Hostie (alterbrødet) over den gyldne Kalk i præstens hånd. "Men jeg er fuldt værdig, at du indgår i mig," svarede en stemme, som hun kendte..." "I ham" er hun værdig, ikke som resultat af en læreproces.

7)

Vassulas Jesus spørger hende igen og igen, om han godt må lægge sit kors på hende, og hun tillader det under mange sukke og en hel del opmærksomhed, og åh, hun håber, hun kan klare det!

Katerina tigger og beder sin Jesus om dog at måtte dele kår med ham, hun vil lide, dø, føle smerte, bære afsavn - ikke fordi hun tror hun kan lette HAM nogen byrde (jvf.2), men fordi hun vil dele ALT med sin elskede. HUN griber efter korset, han tillader hende at få del i det.

8)

Naturlig er derfor også de meget modsatte opfattelser af og reaktioner på lidelse hos de to kvinder.

Vassula får at vide, at hvis hun vil gøre hans vilje, så må hun regne med, at det koster lidelse på forskellig måde, og hun opfordres til at bede meget for dem, der påfører hende lidelsen. Det gør hun så også, og hun prøver tillige at være tapper igennem det hele. Men ofte udtrykker hun modløshed og fortrædelighed over for ham i deres samtaler:

Eksempler: 9. januar, 1991: "I wept for all the false accusations said about me by "X" ..." "Lord, for how long yet are we to suffer?"

("Jeg græd over alle de falske beskyldninger mod mig, som "X" har udbredt, og som gør så megen skade..." "Herre, hvor længe endnu skal vi lide?") (Bemærk vi-formen!)

4.marts, 1992: "Lord, my persecutors are now putting in print something against me." *("Herre, nu er mine forfølgere begyndt at udgive noget skriftligt imod mig.")*

25. oktober, 1991: "...keep me away from insults of men because I love ecumenically." *("Herre, beskyt mig mod de mennesker, der håner mig, fordi min kærlighed er økumenisk..." (fordi jeg også elsker dem fra andre kirkesamfund).*

Her siger hun jo i realiteten: "Jeg bliver forfulgt, fordi jeg elsker mere og på en bedre måde end de andre." Hendes klagende tone i disse "udråb" er i og for sig ganske naturlig, hun er jo et ekko af sin klagende Mester og Underviser!

Med **Katerina** er det modsat: hun tager enhver lidelse som et gode - dels får hun lov at dele kår med Jesus, dels ved hun, at det er med til at "døde hendes selv". S.83 siger hun: "Når lidelsen kommer, da vig ikke tilbage, men tag imod den med et fornøjet ansigt, gå den i møde med fryd og med attrå og sig: "Vær mig såre velkommen!" Da skal bitterheden vorde til sødme og husvælelse, og I skal ende Eders liv, hvilende sødeligt på korset med Kristus den korsfæstede." Hun frygter heller ikke modgangen, men derimod MEDGANGEN: s.289: "...med tålmodighed udholdt de (de = "Guds ægte sønner") også den medgang, der er så farlig for sjælen og giver enhver døden, som hengiver sig dertil med uordnet kærlighed. De foragtede medgangen, som var det gift og brød sig ikke om andet end at frydes på korset med Kristus, thi ham søgte de."

9)

Og som en logisk følge af 7 og 8:

Vassula er optaget af at forsvare sig og sine budskaber, hun beder sin Jesus om styrke og argumenter over for sine modstandere, hun bekymrer sig meget over, at så få vil tage imod, og hun søger støtte hos mennesker, der er enige med hende.

Katerina forsværer sig aldrig, hverken sin person eller sine "oplevelser" - og hun forbyder andre at gøre det (s.107). Hun forkynder af hele sit brændende hjerte og sin lidenskabelige personlighed frelsen i Jesus Kristus, og hendes bønner stiger i en ubrudt strøm fra lønkammeret, om dog mennesker måtte tage imod den. Men hun *bekymrer* sig ikke, for hun ved, at Gud suverænt sørger for *sit*.

10)

Vassulas Jesus bygger sin "we-us-ring" omkring hende og ham. Senere udvides den til at omfatte alle dem, der tror på, at han er Jesus: os to (og de andre troende) *mod* de andre - os to (og de andre troende) *for* de andre! Der er en stærk eksklusivitet i den måde, de to drøfter verdens, Kirkens og de kristnes elendige tilstand - en sammensvøret, som automatisk løfter hende op i kategorien "en af de ti retfærdige" - adskilt fra de uretfærdige.

Deres samtale 13. april, 1991 bærer et tydeligt vidnesbyrd om dette i hendes lange tale til ham om Kirkens og de kristnes stivnakkethed og vantro. Den starter med hendes udbrud:

"Lord, our division is a real scandal! How is it possible that we, Christians, continue to be divided..." (**"Herre, vores splittelse (ortodoks/katolsk) er en virkelig skandale! Hvordan er det muligt, at vi som kristne bliver ved med at være splittede..."**)

Hun fortsætter med udtryk som "...so absurd! ...can we really face you and say... no we cannot as long as we... have we not understood... can we honestly say..." (**"så tåbeligt... kan vi virkelig stå ansigt til ansigt med dig og sige... nej, det kan vi ikke, så længe vi...har vi da ikke forstået... kan vi ærligt sige..."**) etc.

Selv om hun hele tiden siger "vi", som om hun var en del af katastrofen, så skinner det alligevel igennem, at det er hun ikke.

Ordene lyser af god gammeldags menneskeforargelse, en forargelse, som han både roser og bakker op i sit svar:
"Ah, My dove, I have not been teaching you in vain... they have not yet understod..." (**"Åh, min due, jeg har ikke undervist dig forgæves...de har endnu ikke forstået"**).

Hos **Katerina** er der ingen spor af sammensvorethed med Jesus - ikke noget "we-us" hverken fra hendes eller hans side. Hun er ikke på nogen måde i egen bevidsthed adskilt fra alle andre syndere, og hun taler ikke til Jesus om de andres synd på denne "hvad skal vi dog gøre ved det, Jesus?" - måde.

11)

Der er hos begge tale om en "formæling i Ånden" med Jesus. I det ydre er der absolut ligheder, men under overfladen er oplevelserne væsensforskellige.

Vassula oplever (23. marts, 1987), at Jesus kommer med to ringe til deres forening. Begivenheden har sit tyngdepunkt i følelserne og i, at hun skal anstrenge sig meget for at "se" (discern), hvad der sker på det åndelige plan. "Feel Me, discern Me" (**"Føl mig, se mig"**).

Hun skal følge godt med i detaljerne, og pludselig griber hun meget forståeligt af frygt for, at hun har "set forkert" og "profaned you by thinking that you gave me a ring..." (**"vanhelligede dig ved at tro, at du gav mig en ring..."**)

Men han forsikrer, at hun har set rigtigt, nu er hun hans brud ("My wretched bride"! **"Min ynkelige brud!"**) og det er beseglet med, at de hver bærer en ring.

Katerinas oplevelse kommer som et svar på hendes tryglende bøn om at få "en fuldkommen tro". Der er intet, hun skal følge med i, det er en suveræn åbenbaring, og hun er ikke i tvivl om, hvad hun ser. Der er ikke to ringe, men kun én, som Jesus sætter på hendes finger med ordene: "Jeg, din Skaber og din Frelser, trolover mig med dig. Jeg skænker dig en tro, som aldrig skal svigte, men du skal bevare den hel og ukrænket, til vort bryllup én gang skal stå i Himmerige!" (S.55)

Selvom der også hos Katerina tales om "hendes himmelske brudgom" og om, at hun er brud, så er der dog her tale om noget kommende. I modsætning til Vassulas "giftermål" gives der hende "kun" en trolovelse, hvilket også synes mere bibelsk, da Lammets bryllup jo sker i Himlen. (At Vassula så, som før nævnt, dér skal giftes anden gang - nemlig med Helligånden - gør jo ikke sagen enklere!)

12)

En vurdering af, hvad de to kvinder, begge "undervist af Jesus", forkynder for verden:

Vassula forkynder gerninger og ret levevis for både enkeltpersoner og Kirke. Der skal fastes, bedes, gøres bod, skriftes, og gås til nadver. Påskeugen skal synkroniseres, og Kirken skal acceptere

"Helligåndens gerninger i dag" ved ikke at stille spørgsmålstegn ved åbenbaringerne - og først og sidst skal vi tro på, at han, der skriver gennem Vassulas hånd, er Bibelens Jesus.

Katerina forkynder tro. Troen på den opstandne Jesus, Frelseren, og frelsen ved hans blod. Blodet er det meste centrale i hendes forkyndelse overhovedet - mens det næsten ingen plads har hos Vassula, og slet ikke som det store nådemiddel. Der er også hos Katerina megen tale om dyder og gode gerninger, men det omtales altid som noget, der må - og naturligt vil - udspringe fra troen og fra kærligheden til Jesus. Hun bliver aldrig træt af at male billedet af den korsfæstede for mennesker og fremholde den vidunderlige frihed, fred og glæde, der rinder for - og ud fra - den, der lader sig korsfæste med ham. Hun bliver aldrig træt af at beskrive sin elskede, så det rører de mest stenede hjerter og smelter dem til omvendelse.

Vassula forkynder, at gennem underkastelse, lydighed og ret levevis funderes vort forhold til Jesus.

Katerina forkynder, at ud af hengivelsen til den elskede - Jesus - vokser underkastelse, lydighed og ret levevis.

13)

Hvad de to Jesus'er siger om det at skelne ånderne:

Vassula får at vide:

10 oktober, 1986: "Do not believe any message which will leave your heart worried. I am Peace, and peaceful you should feel."

("Tro ikke på noget budskab, som giver dig uro i hjertet... jeg er Fred, og du skal føle dig fuld af fred.")

1. februar, 1987: "Any messages bearing blames or harsh words, know that it is not coming from Me. I am Love, Love, Love."

("Vær klar over, at ethvert budskab, der indeholder bebrejdelser eller hårde ord, ikke kommer fra mig. Jeg er Kærlighed, Kærlighed, Kærlighed.")

Og selv siger hun i forordet til en af bøgerne: "Jesus taught me how to discern. When it is'nt Jesus, it leaves me completely cold..."

("Jesus lærte mig, hvordan jeg skulle skelne (om det er ham eller en dæmon, der fører pennen). Når det ikke er Jesus, lader det mig fuldstændig kold...")

Katerina får at vide:

"De syner, der kommer fra mig, begynder med at indgyde frygt, men ender med en følelse af tryghed - begynder med at fremkalde bitterhed, men ender med sødme. Med de syner, som kommer fra fjenden, er det modsatte tilfældet. De begynder med glæde, tryghed, sødme - de ender i bitterhed og angst..."

Videre taler han om, at de sande syner altid gør Gud større og

mennesket mindre, mens det er omvendt med de falske.

Ingen af de to retningslinier synes umiddelbart "fejlsikker". At forlade sig på sine følelser, som Vassula opfordres til, er i åndelige ting altid farligt, mens man også i vurderingen af, om det er Gud eller mennesket, der bliver ophøjet, kan føre sig selv og andre bag lyset.

Mest ligetil forekommer det første, Katerina får at vide: hvad skaber oplevelsen hos modtageren, og i hvilken rækkefølge? Bedømmer man Vassulas kilde ud fra det kriterium, finder jeg egentlig, at den klart dømmes falsk. Hendes Jesus pakker fra begyndelsen alting ind i honning og fløjl, siden kommer grovfilen og endelig truslerne om forkastelse og undergang. Det gælder både i enkeltsituationer og i forholdets forløb som helhed.

Desuden finder jeg, at han med ovennævnte budskab 1. februar, 1987 stempler sig selv som løgner, idet hans budskaber jo *vrimler* med "blames and harsh words" ("**bebregdelser og hårde ord**").

Sammenfattende om de to Jesus'er:

Katerinas Jesus taler meget lidt om sig selv og meget lidt om Katerina. Han gør ikke reklame for sin person eller søger at bevise, at det virkelig er ham. Han taler meget lidt om følelser og opfordrer aldrig Katerina til at føle. Han hverken skræmmer, truer eller fordømmer, og hans undervisning er klar bibelsk tale, som berører hjertet og skaber tro og "himmellængsel".

Vassulas Jesus taler utrolig meget om sig selv og også meget om Vassula. Han gør et kæmpenummer ud af at søge at stadfæste sin troværdighed og guddommelige autoritet og af at sige, hvor forfærdelige mennesker, vi er, hvis vi ikke tror ham. Han taler følelsesfuldt om følelser på næsten hver eneste side, og han opfordrer Vassula til at beskue og bade sig i både sine egne og hans følelser:

"Feel Me - feel My Love - feel My Presence - are you happy - are you sad - do you love Me - do you know how much I love you..."

("Føl mig - føl min kærlighed - føl mit nærvær - er du lykkelig - er du bedrøvet - elsker du mig - ved du, hvor meget jeg elsker dig...") etc. etc.

Han skræmmer, truer og fordømmer, og hans undervisning mangler de mest centrale bibelske kernepunkter om, hvad korset, blodet, frelsen og det "at dø fra sig selv" betyder. Som jeg hører det, taler han hverken til hjertet eller forstanden, men forbi begge dele og lige ned i, hvad man kunne kalde "sans-føle-området".

Skulle disse to Jesus'er virkelig være én og samme person? For mig er de diametrale modsætninger - som dag og nat, lys og mørke. Og det er jo også, hvad jeg mener, de netop er!

BEMÆRK:

Navlestrengen mellem Katerina og hendes Jesus er TROEN.

Navlestrengen mellem Vassula og hendes Jesus er SKRIFTEN, hendes skrivende hånd.

"GÅ IKKE EFTER HAM!"

Efter at have læst store dele af Vassulas samtaler med hendes Jesus kan jeg kun sige, at alt dér er mig uhyggeligt og smerteligt velkendt. Jeg har ikke den allermindste tvivl om, at hendes Jesus er den samme, som dengang skrev gennem *min* hånd. Det er faktisk så genkendeligt, at man undrer sig: kan han virkelig kun én melodi?!

Det samme "computerpræg" over den smukke håndskrift. Det samme højstemte ordgyderi med det intetsigende indhold. De samme oversøde ord, den lækre smiger, appellen til følelserne. De små fejl, der vækker undren - er han alligevel ikke alvidende? - og de udflydende, men kærlige svar, når man kommer for tæt på: "Du spørger for meget, kære søster!" plejede han at sige til mig med en ømhed, der fik mig til at smelte totalt og tænke: hvem er dog også jeg, at jeg tillader mig at kræve den himmelske til regnskab for noget som helst!

Dobbeltspillet med "en ond person" (dæmon), der pludselig griber ind i skriften, skriver nogle frække og nedgørende ord og dernæst jages væk af éns Herre og beskytter. De voksende krav til absolut lydighed og den voksende frygt hos én selv, fordi man trækkes bort fra sit vanlige fodfæste og langt ud over sine normale grænser, indtil man hænger i det tomme rum, hvor han er det eneste, der hindrer et styrt i afgrunden. Hans måde med så alligevel pludselig at "vende ryggen til" - han er borte, og man styrter i forladthedens sorte hul. ALT går under med hans fravær.

Hele det uberegnelige mønster, der er i hans adfærd, så man aldrig ved, om man i næste øjeblik bliver favnet af kærlige arme, tværet ud med hårde ord eller ladet alene i mørket. Og man ved til marv og ben, at man selv afgør, hvilket det bliver - man skal bare opføre sig udadledigt og gøre, hvad han siger!

Jo, jeg ved, han er den samme! Men jeg erkender også, at denne "viden" ikke har almen sandhedsværdi, og at den ikke kan overføres til andre med ord. Alligevel har jeg altså forsøgt ud fra Vassulas bøger at pege på ting, der i mine øjne afslører ham. Måske synes én og anden, at det er noget pernittengryneri, men til det kan jeg kun sige, at for at finde "hullerne" i et så flot indpakket bedrag, *skal* man have luppen frem! Først når man begynder gennem luppen at få øje på hullerne, er der en chance for at se, hvordan hele billedet så krakelerer.

Man kan naturligvis vælge at tro, at både Vassulas og min erfaring stammer fra det underbevidste, at det er et rent psykisk fænomen. Det kan jeg ikke modbevise, kun modsige af hele mit hjertes overbevisning: det er IKKE psykisk, det er kommunikation med en person uden for én selv, som tænker, føler, handler, lægger planer - og skriver med kuglepen!

Man kan også vælge at tro, at selv om automatskrift forekommer og

bruges i det okkulte, og selv om jeg gennem min fik kontakt med det modsatte åndelige rige end det, jeg gennem tre måneder troede det var, så kan Vassulas stadig være "ægte" - altså fra Jesus. Men det valg indbefatter jo så, at man tror, at Jesus og den Onde henvender sig til mennesker ved en fælles teknik - deler kuglepennen mellem sig, så at sige! Jeg finder tanken om et sådant samarbejde ganske umulig.

I oktober 2004 var jeg i København for at høre Vassula tale dér. "Københavns Kristne Kulturcenter" lagde lokaler til. En pinseforstander indledte med hjertelig velkomst og sluttede med hjertelig tak, fordi Vassula "havde delt med os det, hun havde fået fra Herren". Det var tydeligt, at forsamlingen var positiv og modtagende, og hun fremstod da også som en kvinde, der levede helt op til sit ry om stilfærdig, beskeden og muntert afslappet optræden. Og så bragte hun jo bud fra Jesus.

Ud fra det, hun dér fortalte og forkyndte, skulle man have de skarpe briller på for at få øje på de skævheder, som jeg har søgt at pege på i dette skrift. Derfor kan man heller ikke undres over, at så mange tilsyneladende købte varen - og hendes bøger? De blev stærkt anbefalet - "men I skal begynde med den første og ikke f.eks. købe nr. 8, for så forstår I det slet ikke". Vi blev også anbefalet at læse dem om og om igen og øve os i dette "vi-os-forhold" til Jesus. Vi skulle erstatte Vassulas navn i bøgerne med vores eget, på den måde blev de Jesu tale til os personligt. Vi blev derimod ikke opfordret til at gå hjem og læse i Bibelen!

Det var alt sammen en pinefuld oplevelse for "en Kain". For det er jo, hvad jeg er. Jeg tror på, at Vassula er oprigtig i sin tro på, at hun er sendebud for højere magter. Men jeg tror ikke på, at hendes Jesus er Bibelens Jesus. Dermed er jeg en forhærdet fjende, en forfølger, en angriber med besudlede hænder, en frafalden, en ond anklager, der krænker, spotter og forråder Jesus og hans budbringere af i dag. Jeg er faktisk i sidste ende én, der spotter Helligånden og derfor aldrig mere kan tilgives.

Det sagde Vassula ikke den aften. Men det står i hendes bøger, som er samtaler med Jesus, og det er Jesus, der siger det. Jeg må ikke være skeptisk, jeg må ikke stille undersøgende spørgsmål, og jeg må i hvert fald ikke i en bedømmelse af ånden bag budskaberne nå frem til andre resultater, end at Vassulas Jesus er Bibelens Jesus. For så skader jeg Guds Kirke og lægger blokeringer for menneskers vej til Kristus. Det fører mig til undergang og død.

Den dom kommer ikke kun til mig og andre Kain'er gennem bøgerne, den kommer også gennem de mennesker, der bærer Vassula frem som "en af de største profetskikkelser i dag". Enhver skeptisk indsigelse mødes med en aggressiv kulde, som det er svært at finde magen til i dag i nogen anden kristen sammenhæng, og som det er vældig svært at få til at passe med de mange udsagn om gode frugter. Det er så vist hverken sagtomdighed eller mildhed (jvf. Galaterbrevet 5,22), der møder en skeptisk spørgende, men et

forarget: "Hvor vover du at stille spørgsmålstejn ved noget, der i den grad lyser af Guds Ånd og bærer så megen god frugt?"

Det er som om man aldrig har læst, hvad Jesus siger om netop disse ting f.eks. i Lukas 21,8 (med paralleller i Markus 13,6 og Matthæus 24,4):

"Se til, at I ikke bliver ført vild. For der skal komme mange i mit navn og sige: Det er mig! Og: Tiden er nær! Følg dem ikke!" Eller som den gamle oversættelse siger: "Gå ikke efter dem!"

Jamen, Vassulas Jesus er én, der kommer og siger: "Det er mig!" Og: "Tiden er nær!" På næsten hver eneste side i bøgerne gentager han dette "Det er mig! Det er mig!" Og gang på gang siger han: "Tiden er nær, jeg kommer snart!" Skulle vi da ikke have lov, ja pligt, til at tage Jesu egen advarsel alvorligt og sige: "Følg ham ikke!" "Gå ikke efter ham!"

Jeg kan ikke finde noget som helst i evangelierne, som tyder på, at vi i svære og forførelseriske tider skal holde fast ved Jesus gennem et menneskemedium, der nedskriver med fremmed skrift, hvad vi alle skal gøre, tro og tænke. Alt tyder derimod på, at vi skal holde fast ved troen på det, vi har fået overleveret og troen på, at Jesus er med os alle dage indtil verdens ende. Alt tyder på, at det skal være os nok. Vi skal ikke lade os skræmme af verdens tumult, vi skal holde fast og holde ud, og så skal vi løfte hovedet i forventning - sådan siger Jesus ifølge Lukas 21. Ikke et ord om at sidde og vente på nye budskaber gennem en overnaturlig kilde.

De gode frugter? Mennesker begynder at søge Jesus - vækkes til en ny kærlighed til ham, siges det. Jo, det tror jeg på, det har jeg selv set og hørt. Men jeg er nødt til samtidig at sige: hvilken Jesus er de, de finder og begynder at elske? Bibelens Jesus eller Vassulas Jesus? Er det ham, der siger: "Enhver, som tror på mig, skal ikke fortabes, men have evigt liv!" eller er det ham, der siger: "Hvis du ikke tror på, at det er mig, der skriver gennem Vassulas hånd, så er du forkastet!" Vi kan ikke følge og tjene dem begge! Som "får" i den gode hyrdes flok må hver enkelt af os afgøre, om det, vi hører, er den sande hyrdes stemme eller en fremmeds.

Man kunne med nogen ret foreholde mig, at det her kunne jeg lade den katolske kirke om at bedømme, det er dér, Vassula bæres frem som profet. Men der er to forhold, der foruden mine egne erfaringsforudsætninger driver mig til alligevel at tale.

Det ene er, at trosælverkongregationen, som skal bedømme, om det virkelig er Bibelens Jesus, der taler, arbejder meget langsomt (hvilket jeg synes er helt fint og rigtigt), og at man altså ikke derfra kan vente klarhed lige med det første. Selv om man, som før sagt, fra Vassulas tilhængeres side prøver at gå meget let hen over denne uafklarethed!

Det andet er det, at Vassulas virke rækker langt ud over den katolske kirke. Hun rejser i øst og vest og præsenterer sine budskaber og bøger for enhver, der vil tage imod. I Danmark modtoges hun som ovenfor nævnt med åbne arme i traditionelt pinsemenighedsregi. Samme menigheder og den kristne ugeavis Udfordringen havde stort opsatte præsentationsartikler, og i Københavns kristne TV reklameredes der ivrigt forud for hendes møde. I Folkekirken møder man flere og flere steder begejstrede læsere af hendes bøger. Det er tydeligt, at Vassulas Jesus har armene ude mod os alle: Kom til mig!

Jeg vil gentage, hvad jeg tidligere har skrevet, at skriftet her ikke på nogen måde er ment som et angreb på personen Vassula Rydén. Hun gør, hvad hun tror, hun skal gøre i troen på, at det er en guddommelig kaldelse. Og hun gør det helstøbt og vedholdende. Jeg ved fra min egen erfaring, hvad det er, hun står midt i, og jeg forstår til smertegrænsen, hvorfor hun holder så fast.

Men jeg må fastholde, at jeg tror, hun bliver bedraget af den, der fører hendes hånd. Jeg fastholder det med det fulde ansvar over for Gud og mennesker - men også med en stædig påstand om, at jeg ikke gør det ud fra andre motiver end sorg over at se hende og dem, der følger hende, blive bedraget. Jeg er en synder som alle andre, men jeg er ikke en forhærdet Kain, der stræber Guds profeter efter livet.

Hvis jeg tager fejl i min bedømmelse, tror jeg på, at jeg stadig er under Guds nåde og ikke hans dom, for han kender mine motiver og mit hjerte.

Hvis jeg har ret, så er det trods alle tilsyneladende gode omvendelsesfrugter "en anden Jesus" de omvendte kommer til at følge og tjene. Det kan i så fald aldrig føre til "Sandt Liv".

KILDER:

VASSULA RYDÉN: "TRUE LIFE IN GOD" 1 - notebooks 1-31 (1991)

VASSULA RYDÉN: "TRUE LIFE IN GOD" 2 - notebooks 32-58 (1991)

JOHANNES JØRGENSEN: "DEN HELLIGE KATERINA AF SIENA" (1915)